

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **ASJC a.s.**, IČO 253 32 961
sídlem Příkop 843/4, Brno – Zábrdovice
zastoupen advokátem Mgr. Zdeňkem Berkou
sídlem Krkoškova 728/2, Brno

proti
žalované: **Česká národní banka**
sídlem Na Příkopě 28, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 18. 7. 2019, č. j. 2019/079858/CNB/110,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správními orgány

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí bankovní rady žalované, jímž byl zamítnut rozklad žalobce a v částech výroku A a C bylo potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rozhodnutí České národní banky, Sekce licenčních a sankčních řízení (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 11. 4. 2019, č. j. 2019/41830/570.

2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Rozhodnutím Komise pro cenné papíry (dále jen „Komise“) ze dne 26. 1. 2005, č. j. 51/So/53/2004/4, Komise shledala právního předchůdce žalobce, společnost AFIN BROKERS, a. s., odpovědným za porušení zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenných papírech“), a podle § 86 odst. 1 písm. b) zákona o cenných papírech mu uložila pokutu ve výši 500 000 Kč.
4. Následně Komise oznámením ze dne 10. 10. 2005 zahájila u žalobce kontrolu, jejímž předmětem bylo prověření dodržování právních předpisů v oblasti poskytování investičních služeb. Oznámením ze dne 19. 12. 2005 zahájila Komise se žalobcem správní řízení ve věci možného porušení povinností stanovených zákonem č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podnikání na kapitálovém trhu“). Oznámeními ze dne 7. 2. 2006 a 19. 5. 2006 rozšířila Komise předmět řízení o další skutky.
5. V průběhu správního řízení byla Komise zrušena a její působnost přešla na Českou národní banku.
6. Dne 11. 12. 2006 vydala žalovaná rozhodnutí, jímž konstatovala, že žalobce porušil několik ustanovení zákona o podnikání na kapitálovém trhu, a shledala žalobce vinným ze spáchání správních deliktů podle § 157 odst. 1 písm. k), m) a o) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění účinném do 7. 3. 2006, a za to mu podle § 136 odst. 1 písm. h) a § 145 odst. 2 písm. d) citovaného zákona odňala povolení k činnosti obchodníka s cennými papíry.
7. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o němž bankovní rada žalované rozhodla rozhodnutím ze dne 10. 5. 2007 (dále jen „rozhodnutí ze dne 10. 5. 2007“) tak, že výrok rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2006 změnila způsobem, že z něj vypustila pasáž o spáchání správních deliktů; ve zbytku výrok rozhodnutí ponechala v takřka nezměněné podobě. K důvodům pro změnu výroku rozhodnutí bankovní rada konstatovala, že žalovaná zaměnila řízení o uložení sankce za správní delikty a řízení o uložení opatření k nápravě a odnětí povolení. Skutková zjištění odůvodňovala odnětí povolení k činnosti, avšak z formálního hlediska se nejednalo o rozhodování o správních deliktech. Rozhodnutí ze dne 11. 12. 2006 tedy dle názoru bankovní rady bylo třeba chápat jako rozhodnutí o odnětí povolení, které může správní orgán vydat za porušení zákona o podnikání na kapitálovém trhu.
8. Proti rozhodnutí bankovní rady žalované ze dne 10. 5. 2007 podal žalobce žalobu, které Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 1. 2011, č. j. 5 Ca 222/2007 – 111 (dále jen „rozsudek sp. zn. 5 Ca 222/2007“), vyhověl, rozhodnutí ze dne 10. 5. 2007 zrušil a věc vrátil bankovní radě k dalšímu řízení. Proti citovanému rozsudku podala žalovaná kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 Afs 38/2011 – 153, zamítl.
9. Městský soud v Praze v rozsudku sp. zn. 5 Ca 222/2007 shledal, že v napadeném rozhodnutí nebylo jednoznačně vymezeno jednání uvedené pod body iii., iv. a v. výroku rozhodnutí tak, aby nebylo zaměnitelné s jiným. Za jednání podobnému tomu, které bylo uvedeno pod bodem i. výroku rozhodnutí, pak již byla žalobci uložena pokuta, a to

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rozhodnutím Komise ze dne 26. 1. 2005. Rozhodnutí ze dne 10. 5. 2007 při neurčitosti předchozího rozhodnutí Komise mělo být formulováno tak, aby zamezilo možnosti dvojího postihu. Stejně tak jednání uvedené v bodu vii. výroku rozhodnutí bylo postiženo oběma rozhodnutími. Správní orgány rovněž nesprávně žalobce nevyrozuměly o provádění výslechu svědků.

10. Bankovní rada žalované po zrušení rozhodnutí ze dne 10. 5. 2007 pokračovala v řízení o rozkladu a dne 12. 1. 2012 vydala rozhodnutí, kterým zrušila prvostupňové rozhodnutí ze dne 11. 12. 2006 a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
11. Správní orgán I. stupně následně dne 10. 10. 2012 vydal nové prvostupňové rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí ze dne 10. 10. 2012“), v němž pod body A. (i) až A. (vii) vymezil sedm skutků žalobce, v nichž spatřoval porušení zákona o podnikání na kapitálovém trhu. Skutky označenými body (i) až (iv) se měl žalobce dopustit správních deliktů podle § 157 odst. 1 písm. m) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění účinném do 7. 3. 2006. Skutkem označeným bodem (v) se měl žalobce dopustit správního deliktu podle § 157 odst. 1 písm. m) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění účinném do 30. 6. 2007. Skutky označenými body (vi) a (vii) se měl žalobce dopustit správních deliktů podle § 157 odst. 1 písm. k) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění účinném do 7. 3. 2006. Za tyto správní delikty uložil správní orgán I. stupně žalobci podle § 157 odst. 2 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu pokutu ve výši 1 000 000 Kč. Ve výroku B tohoto rozhodnutí správní orgán prvního stupně zastavil řízení o několika dalších skutcích (např. nesprávné vykazování dat v rámci evidencí, klamavé informování zákazníků atp.). Výrokem C bylo žalobci uloženo uhradit náklady řízení.
12. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno bankovní radou žalované rozhodnutím o rozkladu ze dne 31. 3. 2013, č. j. 2013/338/110.
13. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 4. 2017, č. j. 9 Af 19/2013 – 112 (dále jen „rozsudek sp. zn. 9 Af 19/2013“), žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl.
14. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 11. 2017, č. j. 1 Afs 205/2017 – 65 (dále jen „rozsudek sp. zn. 1 Afs 205/2017“), zrušil rozsudek sp. zn. 9 Af 19/2013 a rozhodnutí bankovní rady ze dne 31. 1. 2013 a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V odůvodnění kasační soud uvedl, že žalovaná formulací výroku rozhodnutí nevyloučila možný dvojí postih žalobce za jednání, pro které byl již sankcionován rozhodnutím Komise ze dne 26. 1. 2005. Již v předchozím řízení vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor ohledně hranice, za kterou je nutno považovat vydání původního rozhodnutí, a bylo třeba, aby tento názor žalovaná v novém rozhodnutí respektovala. To se však nestalo, a žalovaná se tak neřídila závazným právním názorem a zatížila svoje rozhodnutí vadou. Důvod pro zrušení rozhodnutí kasační soud shledal také v nedostatečném vymezení výroku A (i) týkajícího se tzv. nadměrného obchodování, neboť v něm nejsou uvedeni jednotliví zákazníci, ani jednotlivé obchody, ani žádným dalším způsobem konkretizováno jednání žalobce. Zároveň je třeba přesně časově určit, kdy protiprávní jednání probíhalo.
15. Rozhodnutím ze dne 25. 1. 2018, č. j. 2018/013561/CNB/110 (dále též „rozhodnutí bankovní rady ze dne 25. 1. 2018“), bankovní rada žalované zrušila předchozí rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správnímu orgánu I. stupně uložila, aby v novém řízení v případě skutků, které jsou předmětem výroků (i) a (iii) předchozího rozhodnutí, blíže vymezil na základě shromážděných podkladů protiprávní jednání tak, aby je bylo možné

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jednoznačně identifikovat, a současně při vymezení časového období zohlednil zásadu vyloučení dvojího postihu za totožná jednání. Takto správní orgán I. stupně nemůže u těchto skutků posuzovat jednání účastníka řízení, k němuž došlo do 26. 1. 2005. Dále správnímu orgánu I. stupně uložila, aby posoudil, zda nová právní úprava poskytování investičních služeb a správního trestání není z hlediska odpovědnosti žalobce za protiprávní jednání příznivější, a v případě uložení sankce nebo jiného opatření se zabýval všemi zákonem stanovenými kritérii významnými z hlediska volby sankce či jiného opatření.

16. Shora označeným rozhodnutí České národní banky, Sekce licenčních a sankčních řízení ze dne 11. 4. 2019 byla žalobci uložena podle § 157 odst. 2 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu pokuta 500 000 Kč za to, že

(i) v období od 27. 1. 2005 do 30. 6. 2005 při obhospodařování majetku zákazníků na kapitálových trzích ve Spojených státech amerických soustavně upřednostňoval svůj zájem na výnosech z poplatků účtovaných zákazníkům za poskytování investiční služby před zájmem zákazníků na kvalifikovaném způsobu obhospodařování jejich majetku a bez ohledu na investiční

profily zákazníků, zejména jejich zkušenosti a vztah k riziku, případně objem obhospodařovaného majetku, obchodoval nadměrně na účet zákazníků, když prováděl obchody ve frekvenci maximalizující jeho příjem z poplatků a neúměrně zatěžující zákazníky souvisejícími náklady, a to na účet zákazníků V.B. (roční hodnoty C/E 122,5 % a TR 26,1 za období 27. 1. 2005 - 24. 5. 2005), J.B. (roční hodnoty C/E 128,5 % a TR 22,7 za období 27. 1. 2005 - 2. 6. 2005), L.B. (roční hodnoty C/E 25,5 % a TR 7,4 za období 27. 1. 2005 - 24. 6. 2005), B.B. (roční hodnoty C/E 107,8 % a TR 24,4 za období 27. 1. 2005 - 28. 6. 2005), K.Č. (roční hodnoty C/E 69,1 % a TR 15,2 za období 27. 1. 2005 - 9. 5. 2005), společnosti ELDRATH s.r.o. (roční hodnoty C/E 144,8 % a TR 37,3 za období 27. 1. 2005 - 21. 6. 2005), J.K. (roční hodnoty C/E 129,1 % a TR 34,1 za období 27. 1. 2005 - 31. 5. 2005), J.K. (roční hodnoty C/E 100,6 % a TR 28,6 za období 27. 1. 2005 - 15. 6. 2005), J.L. (roční hodnoty C/E 73 % a TR 18,3 za období 27. 1. 2005 - 14. 6. 2005), F.M. (roční hodnoty C/E 37 % a TR 10,9 za období 27. 1. 2005 - 21. 6. 2005), M.S. (roční hodnoty C/E 39,6 % a TR 8,6 za období 27. 1. 2005 - 30. 6. 2005) a Z.V. (roční hodnoty C/E 471,8 % a TR 118,4 za období 27. 1. 2005 - 7. 3. 2005), tedy porušil povinnost podle § 15 odst. 1 písm. a) a f) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 30. 6. 2008 ve spojení s § 15 odst. 3 tohoto zákona, čímž se dopustil správního deliktu podle § 157 odst. 1 písm. m) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 7. 3. 2006,

(ii) k 29. 3. 2005 v případě zákazníka L.B. a akcií Transmeta Corp. (TMTA), k 1. 5. 2005 v případě zákazníka J.C. a akcií Transmeta Corp. (TMTA) a k 30. 9. 2005 v případě zákazníků E.B. a J.D. a akcií Northwest Airlines Corp. (NWAC), společnosti DAGGER spol. s r.o. a akcií Transmeta Corp. (TMTA), Aradigm Corp. (ARDM) a Internet Pictures Corp. (IPIX), K.H. a akcií VA Linux Systems Inc. (LINUX), M.J. a akcií VA Linux Systems Inc. (LINUX) a Level 3 Communications Inc. (LVLT), L.Š. a akcií Aradigm Corp. (ARDM), VA Linux Systems Inc. (LINUX) a Transmeta Corp. (TMTA) a K.V. a akcií VA Linux Systems Inc. (LINUX), Level 3 Communications Inc. (LVLT) a Ballard Power Systems Inc. (BLDP) při obhospodařování jejich majetku přes sjednané automatické nastavení stop-loss pokynů na případnou ztrátu v agresivních strategiích držel a neprodal akcie nakoupené do majetku těchto zákazníků ani při poklesu jejich kurzu řádově o desítky procent, tedy porušil povinnost podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o podnikání na

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

kapitálovém trhu ve znění účinném do 30. 6. 2008, čímž se dopustil správního deliktu podle § 157 odst. 1 písm. m) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 7. 3. 2006,

(iii) v případě zákazníka Z.V. v období od 3. 2. 2005 do 7. 3. 2005 použil při obhospodařování jeho majetku a nákupu a prodeji akcií AMR Corp. (AMR), Primus Telecommunications Group Inc. (PRTL) a Ciena Corp. (CIEN) techniku obchodování na úvěr, kterou zákazník vyloučil, tedy porušil povinnost podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 30. 6. 2008, čímž se dopustil správního deliktu podle § 157 odst. 1 písm. m) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 7. 3. 2006,

(iv) před uzavřením smlouvy o obhospodařování cenných papírů dne 11. 5. 2004 se zákazníkem J.D. a nákupem akcií společnosti Metro-Goldwyn-Mayer Inc. pro tohoto zákazníka dne 12. 5. 2004 a 14. 5. 2004 a před uzavřením smlouvy o obhospodařování cenných papírů dne 11. 11. 2004 se zákazníkem J.L. a nákupem akcií společnosti Microsoft Corp. pro tohoto zákazníka dne 12. 11. 2004 neinformoval tyto zákazníky při poskytování informací v rámci doporučení výhodných investic k nákupu akcií těchto společností vyplácejících jednorázovou mimořádnou dividendu o inherentním riziku významného poklesu jejich kurzu právě v souvislosti s výplatou této dividendy, tedy porušil povinnost podle § 15 odst. 1 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 30. 6. 2008 a zákaz

podle § 15 odst. 2 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 30. 6. 2008 a navazujícího § 22 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 258/2004 Sb. ve znění účinném do 30. 6. 2008 ve spojení s § 15 odst. 3 uvedeného zákona, čímž se dopustil správního deliktu podle § 157 odst. 1 písm. m) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 7. 3. 2006,

(v) k 30. 6. 2005 evidoval majetek zákazníků vedený na účtech u Penson Financial Services, Inc., tak, že nebylo možné určit účet, na kterém je majetek konkrétního zákazníka veden, přičemž majetek zákazníků, kteří povolili možnost obchodování na úvěr, a majetek těch zákazníků, kteří tuto možnost nepovolili, evidoval na společných sběrných účtech, kdy úvěry zákazníků obchodujících na úvěr byly zajištěny majetkem všech ostatních zákazníků evidovaných na sběrných účtech, a to i majetkem zákazníků, kteří obchodování na úvěr nepovolili, tedy porušil povinnost podle § 12 odst. 6 písm. b) a d) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 7. 3. 2006, čímž se

dopustil správního deliktu podle § 157 odst. 1 písm. k) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 7. 3. 2006, a

(vi) k 30. 6. 2005 nezavedl řádný a přiměřený systém rekonsiliace a kontroly souvisejících povinností, když rekonsiliace prováděl zejména sumárně, neprováděl je průkazným způsobem a příslušné postupy týkající se rekonsiliace a kontroly souvisejících povinností neupravil v odpovídajícím rozsahu ve vnitřních předpisech, tedy porušil povinnost podle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 30. 6. 2007 a navazujícího § 5 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 258/2004 Sb. ve znění účinném do 30. 6. 2008 a povinnost podle § 12 odst. 6 písm. b) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 7. 3. 2006 a navazujícího § 12 odst. 4 vyhlášky č. 258/2004 Sb. ve znění účinném do 30. 6. 2008, čímž se dopustil správního deliktu podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

157 odst. 1 písm. k) zákona o podnikání na kapitálovém trhu ve znění účinném do 7. 3. 2006.

17. Výrokem B správní orgán I. stupně správní řízení zastavil v rozsahu skutku týkajícího se nepořizování a neuchovávání záznamů telefonické komunikace se zákazníky, kterým účastník řízení poskytoval investiční službu obhospodařování majetku.
18. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně v návaznosti na rozhodnutí (a instrukce) Nejvyššího správního soudu a bankovní rady České národní banky vyhodnotil, že i při časovém omezení (vymezení) skutku nadměrného obchodování vyplývajícím z toho, že jednání žalobce, resp. transakce jím provedené do 26. 1. 2005, nelze posuzovat, je nutno dojít k závěru, že se žalobce protiprávního jednání spočívajícího v nadměrném obchodování dopouštěl a porušoval tak povinnosti obchodníka s cennými papíry. V souladu s výtkami Nejvyššího správního soudu ohledně nutnosti vymezit blíže protiprávní jednání spočívající v nadměrném obchodování pak přistoupil k další konkretizaci daného skutku ve výroku rozhodnutí.
19. K rozkladu žalobce bankovní rada žalované nyní napadeným rozhodnutím potvrdila prvoinstanční rozhodnutí a rozklad zamítla, neboť se ztotožnila s právními závěry správního orgánu I. stupně.

II. Obsah žaloby

20. Žalobce namítá, že jeho odpovědnost za stíhané přestupky již zanikla. Žalobce upozorňuje, že skutky, které jsou mu vytýkány, měly být spáchány zjevně před více než 14 lety. Tato doba však nebyla správními orgány nikterak zohledněna a napadená rozhodnutí jsou v tomto směru nepřezkoumatelná. Žalobce uvádí, že správní orgány pominuly uvést, jak dlouhá doba uběhla od spáchání skutků, i jaká přesná doba (z pohledu možného promlčení) uběhla v daném řízení a zda došlo k přerušení promlčecí doby. Žalobce odmítá, že by takto mohly správní orgány pouze uvést, že řízení trvá zhruba 5 let, resp. bylo vedeno necelých pět let.
21. K samotné objektivní lhůtě, po jejímž uplynutí odchází k zániku odpovědnosti za přestupek, žalobce s odkazem na důvodovou zprávu k zákonu č. 183/2017 Sb. uvádí, že do této doby je nezbytné započítat též délku řízení před správními soudy. Opačný výklad by vedl k závěru, že jasně daná objektivní doba se může prodlužovat o dobu trvání soudních sporů, což žalobce odmítá, neboť i důvodová zpráva k předmětnému zákonu odůvodňuje délkou trvání soudních řízení, proč má být ona objektivní doba 10 let. V této souvislosti žalobce upozorňuje, že stanovení objektivní promlčecí doby není samoučelné, neboť s uplynulým časem se zhoršuje schopnost účastníka řízení některé věci vůbec dohledat, doložit či vyvracet obvinění, což nastalo i v této věci. Žalobce rovněž v rámci tohoto žalobního bodu namítá, že ve výroku napadených rozhodnutí není uveden § 32 odst. 3 přestupkového zákona ani § 46e zákona o ČNB.
22. Žalobce dále namítá neprovedení dostatečné individualizace (konkretizace) skutku. Žalobce zpochybňuje především vymezení skutku ve výroku A. (v) prvostupňového rozhodnutí, z něhož není jasno, kterých případných zákazníků (a zda vůbec tedy nějakých konkrétních) se mělo jednání týkat. Pokud je žalobci vytýkáno jednání spočívající ve vedení (neurčitých) účtů, mělo být pro konkretizaci skutku přímo ve výroku vymezeno, o jaké konkrétní účty dle správního orgánu jde (šlo).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

23. Žalobce zpochybňuje také vymezení spáchaného skutku ve výroku A. (i). Dle žalobce časové vymezení těchto skutků nemá oporu ve spise, respektive žalobci je kladeno na odpovědnost, že činil deliktní jednání o několik dnů (či měsíců) déle, než vyplývá z obsahu spisu, neboť je trestán i za období, které předchází prvním nákupům u zmíněných zákazníků. Žalobce tvrdí, že je takto znovu postihován za skutky, pro které byl již potrestán rozhodnutím Komise ze dne 26. 1. 2005.
24. Žalobce poukazuje na nedostatky a chybné propočty v tzv. analýze ukazatelů C/E a TR uvedených ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Namítá, že z napadených rozhodnutí ani z obsahu spisového materiálu nevyplývá, jak správní orgány dospěly k výpočtu těchto ukazatelů, resp. jejich výpočet nemá oporu v listinách, které jsou ve spise doloženy, a provedená analýza sama o sobě není žádným důkazem. Žalobce míní, že tyto hodnoty byly jednostranně stanoveny žalovanou bez možnosti jejich kontroly. Ukazatelé C/E a TR uvedené ve výroku rozhodnutí jsou tedy nepřezkoumatelné, ničím nepodložené, neodůvodněné a nesprávné.
25. Dle žalobce není jasno, jak správní orgány vypočetly hodnotu „průměrný čistý majetek zákazníka“, protože z žádného důkazu nevyplývají stavy majetku zákazníků ke konci každého obchodního dne, ačkoli součet stavů majetku zákazníka ke konci každého obchodního dne vydělený počtem obchodních dnů by nejlépe stanovil „průměrný čistý majetek zákazníka“. Metodu, která vychází jen z údaje o majetku k poslednímu dni měsíce, nelze dle žalobce užít, obzvláště v případě zákazníků, kteří obchodují pouze krátkou dobu, protože nemají žádnou reálnou vypovídací schopnost. Těchto problémů ve výpočtu ukazatelů si ostatně byla žalovaná vědoma, když z posuzování vyřadila zákazníky, pro které žalobce činil obchody po dobu kratší 180 dnů. Z obsahu spisového materiálu tedy není možno stanovit denní hodnotu čistého majetku zákazníka a takto stanovit onu průměrnou hodnotu čistého majetku zákazníka. A to i přesto, že majetek zákazníka je ke každému obchodnímu dni určitelný, byť jiný, neboť se každý den mění hodnota akcií a tím i hodnota majetku, a to často v řádech i desítek procent. Na příkladu pak žalobce ilustruje, jak by v souladu se zde uvedeným měla být vypočtena veličina „průměrný čistý majetek zákazníka“. Tento příklad dle žalobce ilustruje, jak je složité určit tuto základní hodnotu pro stanovení ukazatelů TR a C/E, včetně toho, jaké důkazy musí být pro tento výpočet k dispozici s tím, že není možno vyjít jen ze stavů majetku ke konci kalendářního měsíce. Ve výroku uvedené údaje ukazatelů C/E a TR tak nejsou dle žalobce správné a nemůže z nich být jakkoliv vycházeno pro řešení otázky, zda došlo k nadměrnému obchodování.
26. Uvedené se dle žalobce projevuje typicky u zákazníka V., který učinil sice jen čtyři nákupy v období od konce ledna do začátku března 2005, avšak z nich vyplývá, že průměrný čistý majetek, pokud by byl počítán z denních hodnot účtu cenných papírů a účtu finančních prostředků, „by činil někde nad 5000 USD spíše blíže 6 000 USD“ a nikoli jen 1.543 USD, jak je uvedeno v analýze. Pokud by přitom průměrný čistý majetek zákazníka činil cca 6 000 USD, tak pak by se i významně lišily vypočtené údaje C/E a TR. Z toho je patrné, že právě na přesném a správném stanovení hodnoty onoho „průměrného čistého majetku“ zcela závisí přesnost stanovení hodnoty ukazatelů TR a C/E. Jinak dosáhnou na první pohled vysokých a zcela nepřiměřených hodnot, což se projevilo právě u zmíněného zákazníka, u kterého byly učiněny jen 4 nákupy akcií s poplatkem, který zjevně činil jen cca 1,6% z objemu nákupu, avšak v analýze žalovaná dospěla k naprosto odlišným hodnotám. A žalobce nemůže být potrestán za vysokou četnost obchodů před 26. 1. 2005,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

neboť po tomto datu se frekvence obchodů zcela změnila. Ohledně nízké četnosti obchodů žalobce poukazuje také na obchodování u zákazníka B., kdy i u něj nelze seznat žádné opakované nestandardní obchodování.

27. Žalobce také zpochybňuje správními orgány učiněný přepočít ukazatelů C/E a TR na roční bázi, poněvadž jejich přepočty vychází z ukazatelů, které neodpovídají doloženým počtům obchodů. Tento přepočít nedůvodně navyšuje obchody a poplatky oproti realu, neboť bez důvodu objem obchodů násobí počtem dní v roce. Výsledek pak odpovídá tomu, jakoby obchodník prováděl každý den po celý rok obchody ve frekvenci, kterou provedl pouze třeba dva dny roku. A i zde není jasno, jak žalovaná vypočítala výsledné údaje.
28. V této souvislosti žalobce namítá, že v průběhu řízení nebyl vypracován žádný znalecký posudek ani odborné vyjádření, které by mohly odhalit chyby analýzy. Tento znalecký posudek by navíc, na rozdíl od provedené analýzy, byl důkazem. Stejně tak žalobce namítá, že žalovaná neprovedla navrhované výsledky svědků – zákazníků, které identifikovala ve výroku A. (i) napadeného prvostupňového rozhodnutí ČNB.
29. Žalobce znovu odmítá, že by první obchod činil již 27. 1. 2005, jak by mohlo vyplývat z provedené analýzy, přičemž již tato skutečnost musí vést k závěru, že jakékoliv údaje v analýze nemohou být správné. Navíc správní orgány do daných propočtů zjevně zahrnuly též transakce, které byly provedeny před 26. 1. 2005, ačkoli za ně byl již žalobce potrestán. Naopak v posuzovaném období bylo zcela změněno chování žalobce, neboť byly dávány přímo pokyny zákazníkům k prodeji či nákupu a těchto již bylo jen v řádech jednotek za celé posuzované období. Tím dle žalobce došlo k porušení zásady „ne bis idem“. V této souvislosti žalobce také zpochybňuje, že nenaplnil znaky pokračujícího přestupku, neboť není dána časová spojitost mezi jednotlivými dílčími skutky, protože nešlo zjevně o dennodenní obchodování.
30. Žalobce opět namítá, že žalovaná neprovedla výslech ani jednoho ze zákazníků žalobce ani svědkyně B., které navrhoval. Provedení výslechů získalo na důležitosti po vrácení věci Nejvyšším správním soudem, kdy bylo významně zkráceno období, v němž měl žalobce postupovat protiprávně, a zároveň byla snížena frekvence obchodů. Navíc následně žalobce přešel k obchodování výslovně jen na výslovný pokyn zákazníků, přičemž žalobce nemůže být trestán za něco, co požadoval jeho zákazník ve vztahu ke svému majetku, neboť rozhodování o majetku kohokoliv je primárně v rukou vlastníka takového majetku a nikoho jiného. Výsledky zákazníků ostatně žalovaná původně v řízení provedla, ty se však netýkaly první poloviny roku 2005 a navíc byly vedeny účelově a nezákonně (viz zrušení prvního rozhodnutí soudy). Výsledky by navíc prokázaly, zdali jsou v případě žalobce naplněny znaky pokračujícího přestupku (viz především aspekt blízké časové souvislosti a stejného nebo podobného způsobu provedení). A především blízká časová souvislost nebyla správním orgánem vůbec zkoumána. Žalobce opět namítá, že nebylo umožněno zpracování znaleckého posudku, který by odhalil zjevné nesmysly a nepodloženosti v analýze a ukazatelích TR a C/E. Tyto důkazy by vyvracely ničím nepodložené fikce žalované. Celkově se dle žalobce žalovaná nesnažila zjistit byť jednu jedinou okolnost svědčící ve prospěch žalobce a veškeré jeho důkazní návrhy nedůvodně odmítla.
31. Žalobce zpochybňuje použití metod uvedených ve stanovisku Komise č. 1/2006. Toto stanovisko regulátora bylo prvním písemným aktem, který danou problematiku řešil, přičemž do jeho vydání nemohl žalobce vědět, jak nemůže postupovat. Navíc sám regulátor při provedené kontrole vyloučil pro období cca od dubna do listopadu 2003

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

existenci tzv. churningu. I tyto předchozí analýzy žalobce navrhoval provést jako důkaz, avšak ani tomu nebylo ze strany žalované vyhověno. A tuto otázku bylo nezbytné opět posoudit s ohledem na změnu obchodování v nyní postižovaném kratším období.

32. Žalobce dále namítá, že v případě tzv. nadměrného obchodování byl dvakrát postižen za totéž, neboť je nutno zohlednit všechna rozhodnutí, která byla vůči němu vydána. Žalobce poukazuje na rozhodnutí Komise ze dne 26. 1. 2005, kterým byl postižen za totožné jednání jako nyní ve výroku A (i), neboť rozhodnutí Komise nedefinuje, ve vztahu k jakým klientům se měl žalobce dopustit popsanych jednání, ani v jakém období se takového měl dopouštět. Navíc dvojí potrestání je nyní skryto v postupu, že žalovaná do hodnoty ukazatelů C/E a TR započítala i obchody uskutečněné před 27. 1. 2005, a převedla ukazatele C/E a TR na tzv. „roční bázi“.
33. Žalobce opět poukazuje na § 7 zákona o odpovědnosti za přestupky a uvádí, že žalovaná neuvedla, jak dospěla k závěru, že konkrétní dílčí jednání žalobce měla mít blízkou časovou souvislost a byla spojena stejným nebo podobným způsobem provedení tak, aby byla naplněna zákonná definice pokračujícího přestupku. Dle žalobce jde o jednotlivé dílčí úkony, které je nutno posuzovat každý zvlášť a nikoli jako pokračující přestupek.
34. Žalobce konečně zpochybňuje výši jemu uložené pokuty, kterou považuje za nepřiměřenou. Žalobce poukazuje na svoji hospodářskou a ekonomickou situaci, délku správního řízení a především skutečnost, že byl fakticky (a protiprávně) nucen vykonat trest pozastavení všech činností pod dobu delší jak pěti let, během nichž neměl možnost produkovat příjmy. V této souvislosti odmítá tvrzení žalované, že žádné jiné rozhodnutí o udělení trestu nebylo v této věci ke dni rozhodování v právní moci. Žalovaná nezohlednila ani malou závažnost vytýkaných skutků. Žalobce navrhuje, aby soud upustil od sankce dle § 78 odst. 2 soudního řádu správního.

III. Vyjádření žalované

35. Žalovaná ve vyjádření k žalobě k namítanému zániku odpovědnosti nejprve zrekapitulovala svá stanoviska obsažená v napadených rozhodnutích. Dále uvedla, že nepřepočítávala běh lhůt s přesností na den. Uvedla-li ve vztahu k desetileté promlčecí době, že nemohla marně uplynout s argumentem, že doba připadající na správní řízení činí zhruba pět let, je evidentní, že k promlčení nemohlo dojít. Žalobce pouze formálně namítá údajnou nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí, aniž by uvedl jakýkoli věcný argument zpochybňující správnost úvah žalované.
36. Žalovaná konstatuje, že úprava promlčecí lhůty v zákoně o ČNB je úpravou speciální k právní úpravě v přestupkovém zákoně. Pokud tedy některou otázku neřeší speciální úprava, platí úprava obecná. V posuzovaném případě je to právní úprava stavení lhůty podle § 32 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona. Důvodová zpráva není normativním textem, jedná se pouze o doplňkovou výkladovou pomůcku. Pokud tedy důvodová zpráva odporuje ostatním interpretačním metodám (jazykové, teleologické, systematické), nelze se o ni jako o výkladovou pomůcku opřít.
37. K namítanému pochybení při vymezení skutku ve výroku A. (v) prvostupňového rozhodnutí žalovaná uvádí, že postupovala v intencích zákona a pokynů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017.
38. K vymezení skutku ve výroku A. (i) žalovaná uvádí, že v souladu s předchozími rozsudky tento výrok výrazně upřesnila. Konstatuje, že obchodování má kontinuální charakter,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

přičemž pro počátek posuzovaného období je zpravidla podstatné, zda zákazník svěřil obchodníkovi s cennými papíry majetek a v jaké výši. Posuzuje-li se nadměrné obchodování jako pokračující delikt, pak není pochyb o tom, že se žalobce protiprávního jednání dopouštěl v období od 27. 1. 2005 do 30. 6. 2005.

39. K výpočtu hodnot TR a C/E žalovaná uvádí, že pro výpočet kvantitativních ukazatelů nemá počet dnů obchodování takový význam, jaký jim žalobce přičítá. Počet dnů obchodování vstupuje do výpočtu v první řadě pouze jako vstupní veličina pro výpočet průměrného čistého majetku. V rámci nadměrného obchodování se sledují především veškeré náklady hrazené zákazníkem související s obchody a objemy obchodů. Pokud zákazník realizuje v souvislosti s obchodováním zisk, projeví se to ve vyšší hodnotě průměrného čistého majetku, a tím i ve výsledných hodnotách C/E i TR a naopak. Pokud se jedná o poplatky hrazené zákazníkem, žalovaná do analýz zahrnuje pouze poplatky hrazené v období vymezeném ve výroku napadeného rozhodnutí. Stejně je tomu i s nákupy investičních nástrojů. Je tedy vyloučeno, že by výpočet obsahoval údaje, které se vztahují k jinému období. Výpočet zahrnuje čistý průměrný majetek jednotlivých zákazníků za období obchodování vymezené ve výroku, poplatky, které zákazníci v tomto období uhradili, a objem nákupů realizovaný v daném období.
40. Žalovaná tvrdí, že nikdy systematicky neuplatňovala koncepci, že pro posouzení nadměrného obchodování je podstatné, aby zákazníci obchodovali déle než šest měsíců, neboť by neměla věcné opodstatnění. Kvantitativní ukazatele ani při kratším obchodování neztrácejí svoji vypovídací hodnotu a není důvod přistupovat jinak k zákazníkům, kteří byli nekalými praktikami obchodníků s cennými papíry připraveni o finanční prostředky v kratším období než šest měsíců. Zároveň jí není zřejmé, z jakého důvodu je vyloučeno počítat kvantitativní ukazatele v případě několika obchodů.
41. Žalovaná uvádí, že ve spise jsou založeny veškeré podklady o obchodech jednotlivých zákazníků. Postup spočívající ve výpočtu kvantitativních hodnot je tak opakovatelný a transparentní. Žalovaná opakuje, že obchody uzavřené před datem 26. 1. 2005 nebyly do výpočtů zahrnuty. Pokud se jedná o pokyny zákazníků, správní orgán I. stupně zjistil, že zákazníci podávali pokyny pouze formálně a žalobce měl stále kontrolu nad jejich účty.
42. Žalované není jasné, z jakého důvodu žalobce dospěl k závěru, že žalovaná nepočítala hodnotu čistého průměrného majetku z denních hodnot stavu finančních prostředků a cenných papírů, když takto žalovaná postupovala. Žalobce chybně u příkladů konkrétních zákazníků přihlíží pouze ke stavu účtu investičních nástrojů, nepřihlíží však ke stavu účtu finančních prostředků. V případě zákazníka V. je tak nezbytné vzít v úvahu, že na jeho účtu finančních prostředků nebyl dostatečný zůstatek a vlivem nedovolené techniky obchodování na úvěr byl zůstatek záporný. Žalobce navíc nebere v úvahu všechny prodeje v daném období, což rovněž navyšuje jím odhadovanou hodnotu majetku.
43. K analýze ukazatelů C/E a TR žalovaná konstatuje, že neslouží k ničemu jinému, než k získání údaje, který je možný porovnat s obecně používanou referenční hodnotou založenou na ročním výkonu indexu trhu. Pokud jsou k dispozici konkrétní data za delší období a u více zákazníků, je důvodný předpoklad, že by toto obchodování stejným způsobem nadále pokračovalo, což umožňuje analýzu hodnoty. Uvedené však neznamená, že by byl žalobce trestán za rok nadměrného obchodování.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

44. Žalovaná k tomuto okruhu námitek také uvádí, že žalobce ve své argumentaci účelově neuvádí všechny obchody zákazníků, používá manipulativně abstraktní a extrémní případy a vychází z údajů, které nemají oporu ve zjištěných skutečnostech.
45. Žalovaná poukazuje na skutečnost, že je v oblasti kapitálového trhu expertním orgánem, takže nebylo nezbytné do řízení přibrat znalce.
46. Ve vztahu k tvrzenému neprovedení některých důkazů žalovaná odkazuje na závěry obsažené v předchozích rozsudcích a uvádí, že došlo pouze ke zkrácení vytýkaného období, jinak se změna skutkového vymezení nedotkla. Žalované není zřejmé, jak by mohly svědecké výpovědi objasnit pokračující formu deliktu. Z původních výsledků zákazníkům navíc nevyplynuly žádné poznatky, které by zpochybnily závěr o odpovědnosti žalobce za protiprávní jednání.
47. Žalovaná odmítá námitku retroaktivity stanoviska Komise a odkazuje na judikaturu. Dále konstatuje, že žádný úkon týkající se jiného období nemohl důvodně založit žalobcovo legitimní očekávání, že v budoucnu nebude za nadměrné obchodování stíhán.
48. Žalovaná nesouhlasí, že by žalobce byl trestán dvakrát za jeden skutek a poukazuje na časové vymezení spáchání přestupku v nyní napadených rozhodnutích. Není pravdou, že ve výpočtech hodnot TR a C/E jsou skryty poplatky, které byly zaplacený před 27. 1. 2005. Výpočet kvantitativních ukazatelů je založen na období vymezeném ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Na každého zákazníka je tedy pohlíženo tak, jako by svůj majetek (finanční prostředky, investiční nástroje) svěřil obchodníkovi ke dni 27. 1. 2006.
49. Žalovaná odmítá, že se nezabývala tím, zda byly naplněny znaky pokračujícího přestupku. Žalobce mylně dovozuje, že dílčím útokem pokračujícího jednání je každý jednotlivý obchod. Dílčím útokem je však právě nadměrné obchodování vůči každému jednotlivému zákazníkovi. Žalovaná dodává, že pokud by hypoteticky některé jednotlivé obchody nesplňovaly kritéria nadměrného obchodování, spíše by to zmírnilo kvantitativní ukazatele, nicméně v celkovém souhrnu by bylo zřejmé, že k jednání v rozporu se zájmy zákazníků ve sledovaném období došlo. Obecně přitom časový rozestup tří měsíců mezi jednotlivými útoky není mimořádně dlouhý.
50. K výši uložené pokuty žalovaná odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůrazňuje, že pokuta nyní činí pouze 2,5 % zákonem stanovené horní hranice pokuty, a má tak v zásadě již pouze symbolický význam. Dále pak poukazuje na závěry rozsudku sp. zn. 1 Afs 205/2017.

IV. Argumentace při jednání

51. Žalobce při jednání setrval na dříve předestřené argumentaci a poukázal na časové aspekty věci.
52. Žalovaná odkázala na své předchozí vyjádření a uvedla, že nedošlo k porušení zásady ne bis in idem. Napadené rozhodnutí dle jejího názoru obстоjí z hlediska zákonnosti i správnosti.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

53. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

A. Zánik odpovědnosti žalobce za přestupek

54. Soud se nejdříve zabýval námitkou zániku odpovědnosti za vytýkaný přestupek. K zániku odpovědnosti za přestupek z důvodu prekluze musí ostatně správní orgány i správní soudy přihlídnout z úřední povinnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, č. 845/2006 Sb. NSS, nebo náleznost Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp.zn. I. ÚS 1169/07), přičemž pokud by soud shledal, že odpovědnost za přestupek zanikla, nebylo by na místě vypořádávat další námitky žalobce.
55. Správní orgán I. stupně k tvrzenému zániku odpovědnosti ve svém rozhodnutí podotkl, že právní úprava rozhodná pro posouzení jednání žalobce je obsažena v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu. Shledal přitom, že vytýkaná jednání (až na výjimky) byla a jsou postižitelná jak podle zákona o podnikání na kapitálovém trhu účinného v době příslušného jednání, tak podle stávající právní úpravy obsažené v zákoně o ČNB. Proto jednání žalobce posuzoval podle znění zákona o podnikání na kapitálovém trhu účinného v době konkrétního jednání.
56. Za zjevně účelovou argumentaci správní orgán I. stupně považoval tvrzení žalobce, že došlo k zániku jeho odpovědnosti podle § 192 odst. 3 zákona o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění účinném do 21. 7. 2014 (případně ve znění účinném do 31. 3. 2006). Příslušné lhůty 1 roku, resp. 5 let se totiž týkají (týkaly) zahájení řízení, nikoli jeho (pravomocného) skončení a ke stejným závěrům dospěly též soudy v rozsudcích vydaných ve věci žalobce.
57. K namítanému zániku odpovědnosti dle zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán I. stupně uvedl, že k uplynutí promlčecí doby, resp. zániku odpovědnosti, dojít nemohlo, neboť k protiprávnímu jednání žalobce došlo před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Nad rámec uvedeného pak správní orgán I. stupně doplnil, že k zániku odpovědnosti žalobce by nedošlo ani v případě, pokud by tato otázka byla posuzována podle aktuální úpravy, tj. podle § 46e odst. 3 zákona o ČNB, neboť v době vydání rozhodnutí (a s ohledem na stavení lhůty po dobu soudního řízení správního) by z celkové promlčecí doby 10 let v případě správního deliktu týkajícího se nadměrného obchodování uplynulo zhruba 5 let.
58. Bankovní rada žalované se v napadeném rozhodnutí k namítanému zániku odpovědnosti shodla se správním orgánem I. stupně, že změna právní úpravy není v otázce běhu prekluzivních či promlčecích lhůt pro účastníka řízení příznivější. Pokud se jedná o lhůty pro zahájení řízení, zůstala právní úprava v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu nezměněna do 30. 6. 2017, promlčecí lhůty jako takové zákon o podnikání na kapitálovém trhu neupravoval. Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon č. 183/2017 Sb., avšak posouzení podle přestupkového zákona nevznívá pro žalobce příznivěji. Zákon o podnikání na kapitálovém trhu stanovil lhůtu pro zahájení řízení v délce pěti let od doby spáchání správního deliktu a jednoho roku od doby, kdy se správní orgán o podstatných okolnostech dozvěděl. Oproti tomu § 46e odst. 3 zákona o ČNB, ve znění zákona č. 183/2017 Sb., stanoví promlčecí dobu přestupku v délce pěti let, v desetileté maximální lhůtě se přestupek promlčí pouze tehdy, pokud byla promlčecí lhůta přerušena. Bankovní rada přitom zdůraznila, že zákon rozlišuje stavení a přerušování promlčecí doby. Odpovědnost za přestupek tedy zaniká dle zákona o ČNB nejpozději za

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

deset let od jeho spáchání, avšak pouze byla-li promlčecí doba přerušena, přičemž doba řízení před správním soudem se do běhu promlčecí lhůty nezapočítává a ani v minulosti nezapočítávala a promlčecí lhůta v průběhu těchto řízení vůbec neběží. K protiprávnímu jednání žalobce došlo v letech 2004 až 2005. Od spáchání protiprávního jednání uplynulo cca 14–15 let, avšak správní řízení bylo vedeno necelých pět let. Po zbytek doby byla lhůta pozastavena (tj. neběžela) z důvodu vedeného soudního řízení správního. K zániku odpovědnosti za vytýkaná jednání tudíž nedošlo.

59. Podle § 192 odst. 3 zákona o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění platném ke dni spáchání přestupku, odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže Komise o něm nezahájila řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděla, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.
60. Obsahově obdobné ustanovení zůstalo v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu zachováno až do 30. 6. 2017, kdy dle tehdejšího § 192 odst. 4 zákona o podnikání na kapitálovém trhu odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká a přestupek fyzické osoby nelze projednat, jestliže Česká národní banka o něm nezahájila řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděla, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.
61. Podle § 192 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění platném od 1. 7. 2017, přestupky podle tohoto zákona projednává Česká národní banka.
62. Podle § 46e odst. 3 zákona o ČNB, ve znění platném od 1. 7. 2017, tj. ve znění zákona č. 183/2017 Sb., u přestupku, k jehož projednání je příslušná Česká národní banka podle tohoto anebo jiného zákona nebo podle přímo použitelného předpisu Evropské unie a za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 1 000 000 Kč, činí promlčecí doba 5 let. Byla-li promlčecí doba u tohoto přestupku přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 10 let od jeho spáchání.
63. Podle § 32 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se do promlčecí doby nezapočítává doba,
 - a) po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení,
 - b) po kterou bylo řízení o přestupku přerušeno proto, že bylo možné očekávat uložení trestu obviněnému z přestupku za jiný skutek v trestním řízení, přičemž správní trest, který lze uložit v řízení o přestupku, je bezvýznamný vedle trestu, který by bylo možné uložit v trestním řízení,
 - c) po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní,
 - d) po kterou trvalo podmíněné upuštění od uložení správního trestu.
64. Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky se promlčecí doba se přerušuje
 - a) oznámením o zahájení řízení o přestupku,
 - b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným,
 - c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání;přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.
65. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

66. Soud se ve vztahu k této námitce nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadených rozhodnutí.
67. Správní orgán I. stupně k zániku žalobcovy odpovědnosti za přestupek ve vztahu k možnosti aplikace příznivější právní úpravy v bodě 180 konstatoval, že k protiprávnímu jednání žalobce došlo před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky a podle § 192 odst. 3 zákona o podnikání na kapitálovém trhu byla prekluzivní lhůta vázána na zahájení řízení a tato byla dodržena. K možnému uplynutí promlčecí lhůty stanovené v § 46e odst. 3 zákona o ČNB uvedl, že se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní, takže k zániku odpovědnosti uplynutím objektivní promlčecí doby (10 let) by s ohledem na dobu, po níž bylo vedeno soudní řízení správní, nemohlo dojít ani v případě použití stávající úpravy zániku odpovědnosti. V dalších bodech rozhodnutí, na které odkazovala bankovní rada žalované, se správní orgán I. stupně této otázce více nevěnoval. V bodě 20 prvoinstančního rozhodnutí správní orgán I. stupně výslovně uvedl, že otázku právní úprava rozhodné pro zánik odpovědnosti vypořádává následně a v bodě 132 posuzoval zánik odpovědnosti pouze prizmatem § 192 odst. 3 zákona o podnikání na kapitálovém trhu (body 130 a 179 pak představují rekapitulaci žalobcových tvrzení). Bankovní rada žalované pak odkázala na závěry správního orgánu I. stupně, poukázala na delší promlčecí lhůty stanovené v § 46e zákona o ČNB a zdůraznila odlišnost stavení a přerušení lhůty, kdy zákon o ČNB explicitně stanoví, že odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději za deset let od jeho spáchání, avšak pouze byla-li promlčecí doba přerušena, přičemž v dané věci byla lhůta pouze stavena z důvodu vedeného soudního řízení správního.
68. Z uvedené rekapitulace napadených rozhodnutí dle soudu vyplývá, že se správní orgány touto námitkou zabývaly a zvažovaly, zdali není na místě aplikace § 46e zákona o ČNB ve znění zákona 183/2017 Sb. Shledaly však, že pro žalobce není tato nová úprava příznivější, a proto možný zánik jeho odpovědnosti za přestupek posoudily dle zákona o podnikání na kapitálovém trhu. Jejich závěry jsou přitom jednoznačné, kdy především zohlednily délku jednotlivých promlčecích lhůt a také skutečnost, že plynutí promlčecí doby dle zákona o ČNB bylo po značnou dobu staveno z důvodu vedení soudních řízení správních. Za této situace pak dospěly k závěru, že
- promlčecí doba dle § 46e zákona o ČNB nemohla uběhnout, neboť správní řízení probíhalo zhruba pět let. Dle soudu není vadou napadených rozhodnutí, pokud správní orgány neuvedly přesnou délku vedeného správního řízení. Jestliže se žalobce dovolával uplynutí desetileté promlčecí doby, avšak správní orgány shledaly, že tato uplynula pouze v délce zhruba pěti let, bylo toto jejich konstatování dostatečné, neboť jasně deklarovalo, že k uplynutí promlčecí doby nemohlo dojít. Rozdílnost mezi oběma časovými úseky byla natolik markantní, že nebylo nezbytné, aby správní orgány konkrétně a precizně stanovily délku správního řízení. Soud tudíž neshledal, že by napadená rozhodnutí trpěla v otázce zániku odpovědnosti žalobce vadou nepřezkoumatelnosti.
69. K zákonnosti vyřčených závěrů soud uvádí následující.
70. Soud předně připomíná, že judikatura již v minulosti dovodila, že čl. 40 odst. 6 Listiny dopadá i na správní trestání (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2002, sp. zn. III. ÚS 611/01, nebo ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004 č. j. 6 A 126/2002-27).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

71. Smyslem čl. 40 odst. 6 Listiny je úprava časových aspektů právní úpravy trestání. Účelem věty první daného ustanovení (dle níž se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán) je chránit obviněného před tím, aby na něj dopadalo zpřísnění právní úpravy trestnosti a ukládání trestu, k níž došlo až v době po spáchání činu. Věta první tak chrání obviněného proti tomu, aby byl potrestán za čin, který v době jeho spáchání nebyl vůbec trestný. Věta druhá čl. 40 odst. 6 Listiny (dle níž se pozdějšího zákona použije, jestliže je to pro pachatele příznivější) obviněnému naopak zaručuje, že bude těžit i z budoucího zmírnění úpravy trestnosti činu.
72. Součástí vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny přitom tvoří též úprava promlčení odpovědnosti a zániku odpovědnosti za přestupek. Trestností se rozumějí všechny podmínky, na nichž závisí výrok o vině a trestu. Podmínkou trestní odpovědnosti (tedy trestnosti) není jen existence skutkové podstaty trestného činu (včetně protiprávnosti), ale i podmínky trvání trestní odpovědnosti, tedy nenastoupení některé z okolností, které trestnost činu ruší. Proto se čl. 40 odst. 6 věta první Listiny vztahuje i na zánik trestní (přestupkové) odpovědnosti neboť pod pojem trestnosti (trestní odpovědnosti) spadají otázky jejího vzniku, trvání i zániku (viz v podrobnostech nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19).
73. Soud dále připomíná, že smyslem právního institutu promlčecí (prekluzivní) lhůty je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích (nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 33/97). Smyslem prekluzivních lhůt stanovených pro realizaci správního trestání je určit pevný časový rámec, v němž musí být deliktní jednání projednáno a postíženo. Není pochyb o tom, že stanovení prekluzivních lhůt v oblasti správního trestání směřuje k ochraně osob, které se dopustily protiprávního jednání před postihem, který by mohl být pro větší časový odstup považován již za nepřiměřený. A takto i změny v délce takových lhůt odpovídají změně ve společenském náhledu na intenzitu, s níž by některá závažná jednání měla být postihována (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2020, č. j. 9 As 142/2018 – 52). Plynutím času slábne, až zcela zanikne potřeba trestní reakce státu na čin. Podpůrně je pak smyslem prekluzivních lhůt předejít procesním potížím s dokazováním k událostem hluboko v minulosti.
74. Zároveň platí, že je povinností správních orgánů posoudit, jaká právní úprava prekluzivních či promlčecích lhůt je pro žalobce nejpříznivější, neboť jak již bylo řečeno, i na právní úpravu promlčecích (prekluzivních) lhůt se vztahuje čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, tedy zásada zákazu retroaktivity trestního práva v širším smyslu. V této souvislosti soud také připomíná, že při rozhodování o tom, která právní úprava je pro pachatele příznivější, je třeba konkrétní případ předběžně posoudit podle všech ustanovení starého a nového práva a pak se
- zřetelem ke všem ustanovením o podmínkách trestní (zde přestupkové) odpovědnosti (též k důvodům jejího zániku) a trestu uvážit, co je příznivější (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45).
75. Z hlediska posouzení zániku odpovědnosti za přestupek z důvodu uplynutí promlčecí lhůty naposledy uvedené znamená, že je povinností správních orgánů nepřihlídnout pouze a jen k délce jednotlivých promlčecích lhůt obsažených v konkurujících si úpravách, nýbrž zohlednit též další okolnosti, které jsou pro běh těchto lhůt zásadní. Těmito dalšími okolnostmi může být určení okamžiku, který je rozhodný pro určení běhu promlčecí

doby (okamžik spáchání skutku, zahájení správního řízení apod.) nebo podmínky počítání promlčecí doby (včetně jejího stavení a přerušení). Pouze po zohlednění všech těchto aspektů mohou správní orgány relevantně posoudit, která právní úprava je z hlediska běhu promlčecích lhůt pro pachatele přestupku příznivější a má být tedy aplikována.

76. V dané věci kolidovala právní úprava promlčecí doby pro projednání přestupku v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění platném do 30. 6. 2017, a právní úprava obsažená v § 46e odst. 3 zákona o ČNB ve znění platném od 1. 7. 2017. Zatímco první úprava byla platná ke dni spáchání přestupku, druhá vstoupila v účinnost před posledním projednáním přestupku, tj. po vrácení věci Nejvyšším správním soudem na základě rozsudku sp. zn. 1 Afs 205/2017. Pro úplnost soud uvádí, že nepřicházela do úvahy aplikace promlčecí doby stanovená v zákoně o odpovědnosti za přestupky, neboť zákon o ČNB od doby účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky explicitně stanoví prekluzivní lhůtu pro zánik odpovědnosti, takže analogické užití prekluzivní lhůty dle § 30 odst. 1 či § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky není na místě.
77. Soud předně uvádí, že není sporu o tom, že promlčecí lhůta stanovená dle zákona o podnikání na kapitálovém trhu v případě žalobce neuběhla a tudíž nedošlo k zániku žalobcovy odpovědnosti za přestupky dle předmětného zákona. Zákon o podnikání na kapitálovém trhu vázal běh promlčecí doby pouze na zahájení řízení o správním deliktu, které muselo být zahájeno do 1 roku ode dne, kdy se správní orgány o spáchání správního deliktu dozvěděly, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl delikt spáchán. V rozsudku sp. zn. 1 Afs 205/2017 se přitom Nejvyšší správní soud ztotožnil s městským soudem, že správní orgány se dozvěděly o spáchání předmětných správních deliktů v průběhu října a listopadu 2005. K uplynutí prekluzivní lhůty k zahájení řízení ve smyslu § 192 odst. 3 zákona o podnikání na kapitálovém trhu tedy nedošlo, neboť řízení bylo zahájeno dne 19. 12. 2005 (viz podrobněji citované rozsudky).
78. Správní orgány tedy mohly vyjít a také vyšly z toho, že prekluzivní lhůta stanovená zákonem o podnikání na kapitálovém trhu byla dodržena a k zániku odpovědnosti žalobce za spáchané správní delikty (přestupky) dle citovaného zákona nedošlo. V tomto ohledu se pak mohla úvaha správních orgánů zúžit na posouzení uplynutí promlčecí lhůty dle § 46e zákona o ČNB, neboť při konstatování jejího uplynutí by bylo zjevné, že se jedná o právní úpravu pro žalobce příznivější.
79. Jak již bylo shrnuto výše, správní orgány k možné aplikaci § 46e odst. 3 zákona o ČNB uvedly, že k protiprávnímu jednání žalobce došlo před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky (správní orgán I. stupně), že obecně zákon o ČNB stanoví delší promlčecí lhůty (bankovní rada žalované) a že promlčecí lhůta dle zákona o ČNB se ve věci žalobce z důvodu vedených soudních řízení stavěla, protože nemohla uběhnout desetiletá promlčecí doba pro projednání přestupku.
80. Soud předně musí korigovat tvrzení správního orgánu I. stupně, že k protiprávnímu jednání žalobce došlo před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, takže nemohlo dojít k uplynutí promlčecí doby. Jestliže byla následně přijata odlišná právní úprava promlčecí doby, bylo povinností správního orgánu tuto zohlednit a posoudit, zdali není pro žalobce příznivější.

Pokud by tomu tak bylo, musel by aplikovat na věc žalobce tuto novou, mírnější právní úpravu, neboť stanovení délky promlčecí doby a zániku odpovědnosti za přestupek je součástí trestnosti a jako takové na ně dopadají principy vyplývající z čl. 40 odst. 6 Listiny

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

(viz podrobněji výše). Jelikož však toto konstatování nebylo jediným, které vedlo správní orgán I. stupně k závěru, že právní úprava obsažená v § 46e zákona o ČNB není pro žalobce příznivější, lze jej považovat pouze za dílčí pochybení, které nemělo dopad na zákonnost napadených rozhodnutí.

81. Soud dále přisvědčuje bankovní radě žalované, že délka zákonem stanovené promlčecí doby může být primárně určujícím hlediskem pro posouzení, která právní úprava je pro pachatele přestupku příznivější, avšak výhodnost nových lhůt pro účastníka řízení je třeba posuzovat nejenom s ohledem na délky lhůt, ale též s ohledem na okolnosti, které mají vliv na jejich plynutí. Uvedené se projevuje právě při komparaci předmětných promlčecích lhůt vymezených zákonem o podnikání na kapitálovém trhu a zákonem o ČNB. Zatímco zákon o ČNB stanoví obecnou promlčecí lhůtu, která nemůže být v případě přerušení řízení překročena, zákon o podnikání na kapitálovém trhu promlčecí dobu vázal pouze k okamžiku zahájení řízení. Tato okolnost přitom svědčí závěru, že pro pachatele by mohla být příznivější právní úprava obsažená v zákoně o ČNB, která stanoví pevnou dobu, do níž musí být přestupek projednán, pokud bylo řízení přerušeno. V případě, kdy by od spáchání přestupku uplynula značná doba, bylo by pro pachatele prima facie příznivější, pokud byl dán pevný okamžik, do něhož musí být přestupek projednán, a běh promlčecí doby nebyl vázán pouze na dobu zahájení správního (přestupkového) řízení. Druhá možnost by totiž de facto dávala správnímu orgánu možnost vést správní řízení nekonečně dlouhou dobu, neboť by v případě, kdy by bylo řízení zahájeno v rámci zákonem stanovené doby, by nemohlo dojít k zániku odpovědnosti pachatele přestupku. A nelze polemizovat nad tím, že tato úprava by nemusela být pro pachatele příznivější.
82. Pro posouzení „příznivosti“ úpravy promlčecí doby zakotvené v § 46e odst. 3 zákona o ČNB v nyní posuzované věci však zůstává zásadní, zdali se do desetileté promlčecí doby započítává též doba, po kterou běželo soudní řízení správní či nikoli. Pokud by se tyto časové úseky do promlčecí doby započítávaly, zjevně by došlo k jejímu uplynutí, neboť bankovní rada žalované správně v bodě 52. napadeného rozhodnutí uvedla, že od spáchání protiprávního jednání uplynulo cca 14–15 let. V opačném případě by k uplynutí této lhůty zjevně nedošlo, neboť po její větší část probíhalo o správních deliktech (přestupcích) žalobce soudní řízení správní.
83. Soud souhlasí se žalovanou, že pro posouzení otázky, zda došlo k přerušení (či stavení) promlčecí doby, byla zásadní právní úprava obsažená v zákoně o odpovědnosti za přestupky, neboť zákon o ČNB žádnou speciální úpravu přerušení a stavení lhůt neobsahoval. Navíc správní orgány postupovaly dle § 112 odst. 5 citovaného zákona, dle něhož bylo-li řízení o přestupku a řízení o dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, pravomocně skončeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (v daném případě bylo pravomocně skončeno druhé správní řízení vydáním rozhodnutí bankovní rady žalované dne 31. 3. 2013), postupuje se při přezkumném řízení nebo novém řízení podle tohoto zákona. Po vrácení věci Nejvyšším správním soudem tedy v rámci nového řízení správní orgány postupovaly dle zákona o odpovědnosti za přestupky, který v mezidobě vstoupil v účinnost.
84. Zásadní otázkou tedy zůstává, zda do mezní desetileté promlčecí doby podle § 46e odst. 3 zákona o ČNB je nezbytné přičíst dobu, po kterou trvala některá ze skutečností uvedených v § 32 odst. 1 písm. a) až d) zákona o odpovědnosti za přestupky, tj. během nichž došlo ke stavení běhu promlčecí doby. A soud dospěl k závěru, že stavení promlčecí doby se zohlední též při výpočtu objektivní lhůty obsažené v § 46e odst. 3 zákona o ČNB.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

85. Zákodárce v citovaném ustanovení stanovil, že tato mezní promlčecí doba se použije pouze tehdy, pokud nastala okolnost, která vedla k jejímu přerušení. Jazykový výklad dotčené právní normy by tedy mohl vést k závěru, že odpovědnost pachatele za přestupek zaniká nejpozději 10

let od jeho spáchání a tato lhůta je v případě přerušení promlčecí doby nepřekročitelná. Tento výklad by však neodpovídal systematickému zákonu a logickému výkladu předmětného ustanovení v souladu s § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky.

86. Stavením promlčecí doby se rozumí to, že po určitou dobu promlčecí doba neběží. Po odpadnutí předmětné překážky běhu promlčecí doby její běh pokračuje a do promlčecí doby počítá i doba, která uplynula předtím, než překážka běhu promlčecí doby nastala, resp. doba stavení promlčecí doby se do délky promlčecí doby nezapočítává (její konec se odsouvá právě o dobu jejího stavení). Přerušení naopak znamená, že se běh promlčecí doby přerušuje a počíná běžet promlčecí doba nová. Přerušením tak dochází k přetržení prekluzivní lhůty a k započetí běhu lhůty nové, zatímco stavení znamená pouze její pozastavení s tím, že lhůta po určitou dobu neběží a poté pokračuje její běh dále.
87. Přerušení a stavení promlčecí doby tedy představují dva odlišné instituty, které mohou v průběhu řízení ovlivnit dobu, po kterou může být pachatel shledán odpovědným za spáchaný přestupek. Z toho důvodu je nezbytné v každém jednotlivém řízení při určení běhu promlčecí doby zvlášť posoudit, zdali a po jakou dobu byla promlčecí doba stavena, a zvlášť zhodnotit, zdali byla přerušena. Jakkoli tedy § 46e odst. 3 zákona o ČNB výslovně nehovoří o tom, že v rámci této mezní promlčecí doby je nutno zohlednit její předchozí stavení, opačný výklad by popíral základní smysl stavení promlčecí doby, tj. že po dobu, po kterou trvá určitá překážka uvedená v zákoně o odpovědnosti za přestupky nebo v jiném zákoně, promlčecí doba neběží, respektive se do promlčecí doby tato doba nezapočítává, avšak po odpadnutí překážky její běh pokračuje. Uvedené je dáno specifickými důvody pro stavení promlčecí doby, neboť ty nastanou většinou nezávisle na správním orgánu projednávajícího přestupek. A uvedené platí obzvláště v případě stavení promlčecí doby z důvodu vedení soudního řízení správního, neboť to je iniciováno samotným účastníkem správního řízení, takže zde by sám pachatel přestupku mohl významně ovlivnit běh promlčecí doby, respektive případné průtahy v soudním řízení by mohly vést k zániku jeho přestupkové odpovědnosti. Aby případné podávání žalob nevedlo k tomuto důsledku, je nabíledni, že po dobu soudního řízení lhůty k projednání přestupku neběží, a to včetně mezní lhůty stanové v § 46e odst. 3 zákona o ČNB.
88. Soud také zohlednil, že § 46e odst. 3 zákona o ČNB svým zněním odpovídá § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky (vyjma konkrétního určení délky promlčecí doby). Soud se ztotožňuje se závěry poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu a správnímu trestání, který dospěl k závěru č. 165, že mezní promlčecí doba podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky neběží po dobu, kdy se běh promlčecí doby staví. Při určování konce této mezní promlčecí doby je tudíž nutno přičíst dobu, po kterou trvala některá ze skutečností uvedených v § 32 odst. 1 písm. a) až d) zákona o odpovědnosti za přestupky. A ke stejnému závěru dospěla též komentářová literatura (viz Jemelka, Luboš – Vetešík, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2020, s. 259). Tento výklad považuje soud za jediný možný také s ohledem na skutečnost, že v případě podání

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

úspěšné správní žaloby, o níž by probíhalo řízení před krajským i Nejvyšším správním soudem, by pak skoro každé řízení o přestupku muselo být zastaveno pro zánik odpovědnosti pachatele, neboť je nabíledni, že takto mnohdy v průběhu soudního řízení uběhne doba tří (resp. pěti) let od spáchání přestupku. Úmyslem zákonodárce však zajisté nebylo, aby v těchto případech pachatelé přestupku unikli odpovědnosti. Proto nelze než za jediný možný výklad považovat ten, že i mezní doba stanovená v § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se staví po dobu vedení soudního řízení správního. A analogicky je nutno tento výklad použít též při interpretaci § 46e odst. 3 zákona o ČNB.

89. Pokud se žalobce dovolává znění důvodové zprávy, připomíná soud, že důvodová zpráva není pro soud ani správní orgány závazným pramenem práva a jako taková nemůže závazně stanovit, kdo nebo jak má určitý zákon provádět. Je pouze nezávazným vodítkem k interpretaci zákonných

ustanovení, která může být leda podpůrně použita při výkladu určité právní normy. Rozhodným však zůstává pouze text zákona a je pouze na obecných soudech, aby smysl jednotlivých ustanovení interpretovaly. Takto také nyní rozhodující senát postupoval a s ohledem na shora vyřčené dospěl k jiným závěrům, než které by bylo možno dovodit z důvodové zprávy k zákonu č. 183/2017 Sb.

90. Soud tudíž uzavírá, že promlčecí dobu pro zánik odpovědnosti za přestupek stanovenou v § 46e odst. 3 zákona o ČNB neposuzuje jako nepřekročitelnou, respektive neprodloužitelnou, naopak při jejím výpočtu je třeba zohlednit dobu, po kterou se bylo o věci vedeno soudní řízení správní. Soud nemíní rozporovat, že po více jak deseti letech od spáchání přestupku se výrazně snižuje společenská potřeba postihu pachatele přestupku a zároveň může být již významně ztížena možnost řádného dokazování v řízení, tyto okolnosti však nedávají možnost přisvědčit argumentaci žalobce, neboť úprava běhu promlčecí doby obsažená v zákoně o odpovědnosti za přestupky rozlišuje stavení a přerušení promlčecí doby a stavení promlčecí doby musí být zohledněno i při aplikaci § 46e odst. 3 zákona o ČNB.
91. S ohledem na výše uvedené závěry pak nezbyvá než konstatovat, že ani při aplikaci § 46e odst. 3 zákona o ČNB by odpovědnost žalobce za předmětné přestupky nezanikla. Žalobce tyto přestupky spáchal v průběhu května 2004 až června 2005 (viz výše vymezení postihovaného jednání). Od této doby tedy počala běžet mezní promlčecí doba dle § 46e odst. 3 zákona o ČNB. K prvnímu stavení této promlčecí doby došlo od dne 27. 7. 2007, kdy žalobce podal první správní žalobu, a toto stavení bylo ukončeno právní mocí rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, doručeným žalované dne 20. 11. 2011 (dále lhůta běžela v mezidobí od právní moci rozsudku městského soudu do podání kasační stížnosti). K druhému stavení lhůty pak došlo 4. 4. 2013, kdy žalobce podal druhou správní žalobu, přičemž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017 byl žalované doručen dne 6. 12. 2017. K vydání nyní napadeného rozhodnutí pak došlo dne 18. 7. 2019. Z uvedeného přehledu vyplývá, že do první žaloby uběhla z hlediska mezní promlčecí doby dle § 46e odst. 3 zákona o ČNB doba maximálně tři let a necelých tří měsíců, od prvního rozsudku Nejvyššího správního soudu do vydání druhého rozhodnutí běžela daná promlčecí doba zhruba jeden rok a čtyři měsíce (cca od 20. 11. 2011 do 31. 3. 2013) a naposledy z promlčecí doby uběhl jeden rok a sedm měsíců (cca od 6. 12. 2017 do 18. 7. 2019). Celkově tedy dle uvedeného přehledu uběhla od spáchání vytýkaného jednání do vydání nyní napadeného rozhodnutí promlčecí doba maximálně v délce pěti a půl let. Jakkoli se nejedná o přesný výpočet plynutí promlčecí doby, je z něj zjevné, že mezní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

desetiletá promlčecí doba dle § 46e odst. 3 zákona o ČNB při zohlednění jejího stavení v průběhu soudních řízení správních neuplynula.

92. Za této situace tedy nelze než dospět k závěru, že správní orgány postupovaly správně, pokud konstatovaly, že odpovědnost žalobce za přestupky nezanikla. Jestliže správní orgány správně posoudily otázku zániku odpovědnosti žalobce za spáchané přestupky (správní delikty) dle § 46e odst. 3 zákona o ČNB, lze považovat za udržitelný též jejich závěr, že daná právní úprava není pro žalobce zjevně příznivější. A za této situace svými rozhodnutími neporušily čl. 40 odst. 6 Listiny.
93. Soud pak neshledal důvodnou námitku, že správní orgány ve výroku svých rozhodnutí neuvedly, dle jakého právního ustanovení posuzovaly odpovědnost žalobce za spáchaný přestupek a její zánik. Jakkoli je otázka zániku trestní odpovědnosti součástí trestnosti, uvedené neznamena, že by již ve výroku musela být tato otázka řešena, resp. že by již ve výroku rozhodnutí mělo být uvedeno, dle jakého zákonného ustanovení byla posuzována odpovědnost žalobce za spáchaný přestupek. Předmětná otázka je součástí širšího posouzení přestupkové odpovědnosti pachatele, přičemž jako taková je vypořádávána až v rámci odůvodnění vydaného rozhodnutí. Takto také správní orgány postupovaly, kdy v příslušných částech rozhodnutí jednoznačně uvedly, dle jakých zákonných ustanovení posuzovaly zánik odpovědnosti žalobce za spáchané přestupky. A tento

postup soud považuje za dostatečný, neboť ve výroku rozhodnutí musí být uvedeny především právní předpisy, jejichž porušení je účastníku řízení vytýkáno (viz též bod 102 rozsudku sp. zn. 1 Afs 205/2017).

B. Nedostatečné vymezení skutků ve výroku rozhodnutí

94. Podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí uvede řešení otázky která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.
95. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, musí výrok rozhodnutí o správním deliktu obsahovat: „popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s].“ Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním, a to zejména za účelem vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté, určení rozsahu dokazování a zajištění řádného práva na obhajobu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 As 19/2013 – 27).
96. V tomto okruhu námitek soud předně nemůže přisvědčit žalobci, že by žalovaná v prvoinstančním rozhodnutí nedostatečně vymezila skutek popsany ve výroku A. (v). Soud předně odkazuje na rozsudek sp. zn. 1 Afs 205/2017, v němž v bodě 136 kasační soud uvedl, že skutek obsažený ve výroku A. (vi) druhého prvostupňového rozhodnutí ze dne 10. 10. 2012 obsahuje konkrétní časové zakotvení vytýkaného protiprávního jednání a jednání samotné je vymezeno tak, že nemůže být zaměněno s jiným. V nyní přezkoumávaném rozhodnutí přitom byl předmětný skutek vymezen naprosto totožně,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pouze byl podřazen pod bod A. (v) rozhodnutí. A soud se ztotožňuje s předchozím konstatováním kasačního soudu, že v tomto případě je vymezení skutku dostatečné.

97. Jak již bylo uvedeno, náležité vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je zásadní především proto, aby takovýto skutek nemohl být zaměněný s jiným (usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73). Této podmínce vymezení skutku ve výroku A (v) dostojí, neboť tento výrok je dostatečně konkretizován především určením časového okamžiku, k němuž je shledáno porušení zákona, a popisem vytýkaného protiprávního jednání. Žalovaná protiprávní jednání žalobce identifikovala tím, že se předmětné jednání vztahuje k majetku zákazníků vedených na účtech u Penson Financial Services, Inc. Správní orgán I. stupně pak na několika stránkách odůvodnění svého rozhodnutí (viz body 96 až 105) podrobně popsal, z jakých podkladů při posuzování tohoto přestupku vycházel a k jakým závěrům dospěl. Součástí úvah správního orgánu I. stupně byla i identifikace konkrétních účtů a zákazníků, kterých se vytýkané jednání žalobce týkalo. Dle soudu tedy výrok A. (v) prvostupňové rozhodnutí jednoznačně vymezuje vytýkané jednání tak, aby nemohlo být zaměněno s jiným.
98. K vymezení spáchaného skutku ve výroku A. (i) soud předně uvádí, že tento plně odpovídá závěrům Nejvyššího správního soudu vyřčených v rozsudku sp. zn. 1 Afs 205/2017, které ústily ve zrušení druhého rozhodnutí bankovní rady žalované. V tomto rozsudku soud vytkl žalované, že ve výroku rozhodnutí týkajícího se tzv. nadměrného obchodování nejsou uvedeni jednotliví zákazníci, ani jednotlivé obchody, ani žádným dalším způsobem konkretizováno jednání stěžovatele. V tomto smyslu správní orgán I. stupně upravil výrok A. (i) rozhodnutí a specifikoval, vůči jakým zákazníkům žalobce protiprávně jednal a podrobněji popsal způsob jednání, včetně kvantifikace nadměrných obchodů vyjádřením nadměrných hodnot indexů C/E a TR. Zároveň správní orgán I. stupně dostal příkazu kasačního soudu, aby ve výroku rozhodnutí bylo přesně časově určeno, kdy protiprávní jednání probíhalo. Tento časový úsek správní orgán I.

stupně uvedl obecně (období od 27. 1. 2005 do 30. 6. 2005), tak konkrétně k jednotlivým zákazníkům (viz výše citovaný výrok rozhodnutí). A soud neshledal, že by toto časové vymezení bylo chybné či neodpovídalo obsahu spisového materiálu.

99. Soud připomíná, že žalobce byl postižen za pokračující přestupek (viz podrobněji dále) a zdůrazňuje, že žalobce nebyl postižen pouze a jen za realizaci jednotlivých nákupů, které vykazovaly znaky nadměrného obchodování, nýbrž za tzv. nadměrné obchodování jako proces, v němž obchodník s cennými papíry upřednostňuje své zájmy nad zájmy klienta (zákazníka). Z obsahu spisového materiálu, jakož i z rozhodnutí Komise pro cenné papíry ze dne 26. 1. 2005, vyplývá, že žalobce se protiprávního jednání spočívajícího v nadměrném obchodování dopouštěl a porušoval tak povinnosti obchodníka s cennými papíry již před 27. 1. 2005. Za své jednání v předchozím období však nebyl žalobce nyní napadenými rozhodnutími postižen, neboť žalovaná správně za počátek nyní postiženého pokračujícího přestupku považovala datum 27. 1. 2005, které představuje první den, na které bezesporu nedopadalo rozhodnutí Komise ze dne 26. 1. 2005. Takto respektovala předchozí závěry soudů a vyloučila možný dvojitý postih žalobce (viz též dále). Zároveň však mohla již tento den označit za počátek protiprávního jednání žalobce, resp. pokračujícího přestupku, neboť ze shromážděných podkladů vztahujících se k činnosti žalobce v předchozím období bylo zřejmé, že žalobce se již v tento den dopouštěl tzv. nadměrného obchodování jakožto procesu. Konkrétní realizace obchodů zde nepředstavovala relevantní časový okamžik.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

C. Naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) a f) zákona o podnikání na kapitálovém trhu

100. Žalobce v žalobě především rozporuje spáchání přestupku tzv. nadměrného obchodování, kdy obsáhle zpochybňuje provedený výpočet hodnot TR a C/E.
101. K tomuto přestupku bankovní rada žalované v napadeném rozhodnutí uvedla, že správní orgán I. stupně řádně zjistil skutečný stav věci a své skutkové a právní závěry založil na podkladech, které obsahuje správní spis. Právní kvalifikace žalobcova jednání je přitom správná. Skutečnost, že takovéto je protiprávní, dovozuje dnes již konstantní rozhodovací praxe České národní banky potvrzená opakovaně soudy přezkoumávajícími správní rozhodnutí. Dále dodala, že žalobce sice vznáší výhrady k hodnotám kvantitativních ukazatelů C/E a TR vypočtených správním orgánem I. stupně, avšak z námitek není zřejmé, zda účastník řízení nesouhlasí s metodikou výpočtu, či objevil ve výpočtech chyby. Proto pouze obecně konstatovala, že hodnoty uvedené v analýzách obchodování jsou správné a správný je i postup, který k výsledkům vedl.
102. Podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o podnikání na kapitálovém trhu je obchodník s cennými papíry povinen poskytovat investiční služby s odbornou péčí spočívající zejména v kvalifikovaném, čestném a spravedlivém jednání v nejlepším zájmu zákazníků a řádného fungování trhu.
103. Podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o podnikání na kapitálovém trhu je obchodník s cennými papíry, nelze-li se vyhnout střetu zájmů, povinen dát přednost zájmům zákazníka před zájmy vlastními a při střetu zájmů zákazníků musí jednat spravedlivě.
104. Podle § 15 odst. 3 zákona o podnikání na kapitálovém trhu dodržuje obchodník s cennými papíry pravidla podle odstavců 1 a 2 se zvláštním zřetelem k úrovni odborných znalostí a zkušeností zákazníka, kterému poskytuje službu.
105. Podle § 157 odst. 1 písm. m) zákona o podnikání na kapitálovém trhu se obchodník s cennými papíry se dopustí správního deliktu tím, že poruší pravidla jednání se zákazníky (§ 15).
106. K námitkám žalobce týkajících se údajně chybného výpočtu ukazatelů TR a C/E soud předně uvádí, že se jedná o jedno z regulérních kritérií pro posuzování nadměrného obchodování, respektive pro posuzování odborné péče ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu. Soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2016, č. j. 4 As 29/2016-47, č. 3437/2016 Sb. NSS, v němž kasační soud z těchto hledisek standardně vycházel. Jestliže žalovaná v průběhu řízení u žalobce zjistila transakce odpovídající nadměrnému obchodování a tuto skutečnost určila na základě ukazatelů „Turnover Rate“ („TR“ – ukazatel obratu na účtu zákazníka počítaný jako celkový objem nákupů dělený průměrným čistým majetkem zákazníků – vyjadřuje, kolikrát se portfolio zákazníka v průběhu roku obrátí) a „Cost to Equity“ („C/E“ – ukazatel výše nákladů ve vztahu k majetku zákazníka vyjadřující poměr mezi veškerými náklady, které zákazník zaplatil obchodníkovi k jeho průměrnému čistému majetku – představuje zároveň zisk, kterého musí být při obchodování majetku zákazníka dosaženo, aby obchodování pro zákazníka nebylo ztrátové, tzv. break-even point), postupovala správně. Nejvyšší správní soud přitom v citovaném rozsudku sp. zn. 4 As 29/2016 akceptoval, že nadměrné obchodování u spekulativních zákazníků indikuje roční hodnota ukazatele TR vyšší než 6 a roční hodnota ukazatele C/E vyšší než 12 %, respektive shledal,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

že nelze ničím objektivně zdůvodnit rizika, kterým obchodník s cennými papíry v důsledku nadměrného obchodování zákazníky vystavil v případech, kde hodnoty ukazatelů C/E a TR u těchto zákazníků dosáhly C/E 52,7 % a TR 9,7, resp. C/E 62,4 % a TR 19,3 či C/E 102,9 % a TR 31,4.

107. Tyto hodnoty přitom odpovídají hodnotám, které byly dosaženy v případě obchodování žalobce. Hraniční hodnoty jednotlivých ukazatelů [C/E 12 % a TR 6] byly u zákazníků žalobce překročeny několikanásobně, kdy např. roční hodnota C/E u sedmi z dvanácti zákazníků překročila 100 % a hodnota TR překročila u sedmi z dvanácti zákazníků číslo 20. Žalobce však nepochybně, že v případě dosažení těchto hodnot ukazatelů C/E a TR by došlo k tzv. nadměrnému obchodování, namítá však způsob výpočtu těchto ukazatelů.
108. Soud předně nemůže přisvědčit námitce žalobce, že z napadených rozhodnutí ani z obsahu spisového materiálu nevyplývá, jak správní orgány dospěly k výpočtu těchto ukazatelů. Naopak správní orgány se opakovaně k výpočtu těchto ukazatelů vyjadřovaly a jejich výpočet musel být žalobci znám. Takto již v oznámení a zahájení řízení ze dne 19. 12. 2005 (viz č. l. 3 a násl. správního spisu) Komise žalobci sdělila, že vypracovala analýzu zaměřenou na četnost obchodování, jejímž výstupem byly ukazatele Cost to Equity (C/E) a TurnoverRate (TR) přepočítané na roční bázi. Zároveň žalovaná pospala způsob výpočtu těchto ukazatelů a uvedla, z jakých vstupních dat vycházela. Rovněž tak v oznámení o rozšíření předmětu správního řízení ze dne 7. 2. 2016 (viz č. l. 150 a násl. správního spisu) Komise v příloze 3 podrobně popsala algoritmus užitý při zpracování analýzy a výpočtu hodnot C/E a TR, a to včetně popisů podkladů a zdrojových dat a použitých metod. Nejednalo se tedy o jakýsi „jednostranný výpočet“ žalované, jak tvrdí v žalobce, neboť algoritmus výpočtu byl ze strany žalované zřetelně a srozumitelně popsán i v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí (viz body 25 – 30). Proto není ani na místě žalobcovo tvrzení, že vypočtené údaje nebylo možno ověřit z hlediska jejich správnosti, neboť žalobce mohl toto ověření provést na základě údajů obsažených ve spisovém materiálu a popisu, jakým způsobem byly předmětné hodnoty C/E a TR vypočteny. A ke stejnému závěru ostatně dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku sp. zn. 1 Afs 205/2017, v němž konstatoval: *„Není povinností žalované, aby jako důkaz prováděla vlastní úvahy a výpočty. Podklady k těmto úvahám jsou všechny dostupné ve spise, stejně tak jako analýza samotná, interpretaci dat žalovanou si tak stěžovatel mohl bez problémů ověřit.“* Jakkoli tedy soud přisvědčuje žalobci, že samotná analýza není důkazem, údaje v ní obsažené vycházejí z důkazních materiálů, jež jsou obsahem spisového materiálu.
109. Soud nemůže souhlasit se žalobcem, že by ve spisovém materiálu absentovaly listiny, které by dokládaly nezbytná vstupní data pro provedení předmětné analýzy. Opak je pravdou, neboť správní spis obsahuje značné množství dokumentů, z nichž bylo možno získat údaje o stavu portfolia investičních nástrojů a finančních prostředků zvoleného klienta, především výpis všech transakcí zvoleného klienta za sledované období, výpis všech vkladů a výběrů finančních prostředků zvoleného klienta a také deník obchodníka s cennými papíry. Z jakých údajů žalovaná vycházela ve vztahu k jednotlivým zákazníkům, kteří byli vyjmenováni ve výroku napadeného rozhodnutí, žalovaná jednoznačně popsala v bodě 38 prvoinstančního rozhodnutí, kde uvedla jednotlivé části spisového materiálu, v nichž jsou obsaženy informace o obchodování těchto zákazníků. Žalovaná navíc striktně vycházela z podkladů předložených žalobcem, pročez neobstojí jeho argumentace, že mu nemohla být známa vstupní data.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

110. K výpočtu hodnoty „průměrný čistý majetek zákazníka“ soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí sice v poznámce pod čarou č. 9, které se žalobce opakovaně dovolává, bankovní rada žalované uvedla, že průměrný čistý majetek zákazníka lze nejpřesněji vypočítat jako součet stavů majetku zákazníka ke konci každého obchodního dne vydělený počtem obchodních dnů. Zároveň ale ihned dodala, že nejsou-li tyto hodnoty k dispozici, je možné využít hodnoty stavu majetku ke konci každého měsíce a součet těchto hodnot dělit počtem měsíců, za něž je stav majetku počítán. Neobstojí proto tvrzení žalobce, že metodu, která vychází jen z údaje o majetku k poslednímu dni měsíce, nelze za žádných okolností užít, neboť v určitých případech bude její použití jediné možné. Zároveň však soud zdůrazňuje, že z obsahu napadeného rozhodnutí i spisového materiálu vyplývá, že žalovaná určovala „průměrný čistý majetek zákazníka“ na základě jeho denní hodnoty, neboť tuto hodnotu mohla získat ze shromážděných podkladů ve spisovém materiálu, a to především z deníku obchodníka s cennými papíry (viz č. l. 722 správního spisu), z něhož mohla čerpat údaje o obchodech jednotlivých zákazníků a potažmo též o stavu jejich portfolia. Dále také žalovaná měla k dispozici písemné výpisy z účtů, přehledy pohybů na účtech či smluvní dokumentaci, z nichž bylo možno získat informace o finančních prostředcích jednotlivých klientů. Z těchto údajů bylo možno zjistit stavy majetku zákazníků ke konci každého obchodního dne a tyto podklady tak byly dle soudu dostačující pro výpočet průměrného čistého majetku zákazníků.
111. Jestliže žalobce poukazuje na skutečnost, že předmětné výpočty a určení průměrného čistého majetku zákazníka ztrácí na významu, pokud zákazník obchoduje pouze krátkou dobu, připomíná soud, že vyjma zákazníka V., žalobce uskutečňoval obchody předmětných zákazníků takřka po celé vymezené období, tj. od 27. 1. 2005 až do 30. 6. 2005. Soud přitom souhlasí se žalovanou, že ukazatelé C/E a TR neztrácí vypovídající hodnotu ani při kratším obchodování. Byť tedy žalovaná nejprve vyřadila z analýz zákazníky obchodující po dobu kratší než 180 dnů, neboť vypovídací schopnost ročních hodnot TR a C/E byla dle jejího tvrzení u těchto případů nižší, nic to nemění na skutečnosti, že podstatný je především poměr poplatků hrazených zákazníkem k průměrnému čistému majetku, respektive zjištění, do jaké míry je majetek zákazníka zatížen poplatky. Pokud obchodník s cennými papíry obhospodařuje majetek zákazníka pouze jeden měsíc, avšak v takové frekvenci, že již v tomto období násobně překročí i hraniční hodnoty ukazatelů TR a C/E přepočtené na roční bázi, není vyloučeno prokázání nadměrného obchodování. Soud připomíná, že negativní následek nadměrného obchodování netkví ve formálním překročení matematických ukazatelů, jak naznačuje žalobce, ale v placení vyšších provizí obchodníkovi s cennými papíry za uskutečnění obchodů, přičemž tyto poplatky představují neodůvodněné náklady zákazníka. Jinými slovy, žalobce z prováděných obchodů inkasoval poplatky při značných ztrátách na majetku zákazníků, přičemž rizika, kterým žalobce v důsledku nadměrného obchodování zákazníky vystavil, nelze ekonomicky zdůvodnit, respektive jediným zdůvodněním se jeví generování poplatků za realizaci obchodů ze strany žalobce.
112. K nesouhlasu žalobce s přepočtem ukazatelů C/E a TR na roční bázi soud opakuje, že roční přepočet vychází ze závěrů odborné literatury a je v případě posuzování nadměrného obchodování naprosto standartní. Soud se ztotožňuje se žalovanou, že takto slouží analýza dat k možnosti jejího porovnání s obecně používanou referenční hodnotou na ročním výkonu indexu trhu. V případě žalobce přitom nenastal žalobcem uváděný příklad, kdy by bylo obchodováno pouze jedinkrát a získaná hodnota by byla vynásobena počtem

dní v roce. Naopak způsob jeho obchodování vykazoval určitou kontinuitu, resp. u vyjmenovaných zákazníků realizoval

opakované obchody, což žalovaná v napadených rozhodnutích jednoznačně doložila a prokázala. Za této situace má přepočten ukazatelů C/E a TR na roční bázi své ratio a dokáže jednoznačně odhalit, zdali dochází k nadměrnému obchodování či nikoli, aniž by došlo k navýšení obchodů a inkasovaných poplatků oproti reálu. Annualizaci lze považovat za určitou pomůcku pro určení chování obchodníka s cennými papíry, jež sama o sobě nemá žádný vliv na určení konkrétního období, v němž docházelo k protiprávnímu chování obchodníka.

113. K modelovým příkladům uváděným žalobcem soud ve shodě se žalovanou uvádí, že jakkoli se mohou jeho výpočty jevit správnými, neodráží faktickou situaci ani u jednoho ze zákazníků. Dle soudu se tak jedná pouze o hypotetické příklady, jejichž výsledky však nemají relevantní dopad na hodnocení nyní projednávané věci a výpočet zásadních ukazatelů C/E a TR u vyjmenovaných zákazníků, jakož i určení průměrného čistého majetku zákazníků. Jestliže žalobce relevantně a srozumitelně nezpochybnuje proces výpočtu hodnot C/E a TR u konkrétních zákazníků, nelze jeho modelové příklady akceptovat. Soud opakuje, že užití ukazatelů C/E a TR pro určení tzv. nadměrného obchodování již judikatura aprobovala, přičemž jejich výpočet v nyní projednávané věci odpovídal závěrům odborných publikací a takto byl rovněž náležitě odůvodněn a doložen.
114. Soud považuje za správné a odůvodněné rovněž závěry žalované týkající se obchodního účtu zákazníka V. Soud předně musí zdůraznit, že z obsahu deníku obchodníka s cennými papíry vyplývá, že ohledně tohoto zákazníka realizoval žalobce v předmětném období dva obchody dne 27. 1. 2005, další dva dne 3. 2. 2005, další dva dne 7. 2. 2005, další dva dne 24. 2. 2005 a další jeden dne 7. 3. 2005. Celkem tedy realizoval devět obchodů, přičemž pouze za tyto obchody na poplatcích zinkasoval cca 790 USD (vedle poplatku za vedení účtu), kdy průměrná cena portfolia za předmětné období činila 1543,2 USD. Již prostým porovnáním těchto čísel je zjevné, že výše poplatků zinkasovaných žalobce je ve významném nepoměru k hodnotě portfolia. K této hodnotě soud musí zdůraznit, že nelze přijmout tvrzení žalobce, že průměrný čistý majetek zákazníka činil v tomto cca 6 000 USD, neboť žalobce pomíjí, že v předmětné období neměl předmětný zákazník dostatek finančních prostředků na svém účtu, takže hodnota účtu finančních prostředků dosahovala záporné hodnoty. To ostatně vedlo ke konstatování protiprávního jednání žalobce ve výroku A. (iii) prvostupňového rozhodnutí, neboť použil při obhospodařování majetku a nákupu a prodeji akcií techniku obchodování na úvěr, kterou zákazník vyloučil. Vůči tomuto výroku rozhodnutí přitom žalobce v žalobě žádné námitky nevznáší. A dle soudu nelze rozporovat, že do hodnoty průměrný čistý majetek je nezbytné započítat též zápornou hodnotu finančních prostředků a nikoli pouze hodnotu cenných papírů. Pouze součet hodnoty cenných papírů a zůstatku peněžních prostředků na zákaznickém účtu vytváří údaj o jeho majetku za každý jednotlivý den, z něhož lze následně získat průměrný čistý majetek zákazníka.
115. Stejně tak soud neshledal žádné chyby ve výpočtech ukazatele C/E a TR v případě zákazníka B. I zde dle soudu žalovaná tyto hodnoty vypočetla v souladu s metodikou, na čemž nic nemění subjektivní poukaz žalobce na nízkou četnost obchodů v předmětném období. Zrealizované obchody a jejich poměr k majetku zákazníka s ohledem na provedenou analýzu dokládal, že i v tomto případě lze detekovat nadměrné obchodování.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

116. Soud dále neshledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaná do propočtů zahrnula též transakce, které byly provedeny před 26. 1. 2005. Opak je pravdou, kdy veškeré transakce, které žalovaná ve svých výpočtech zohlednila, se týkaly období vymezeného ve výroku prvostupňového rozhodnutí, tj. od 27. 1. 2005 do 30. 6. 2005. Soudu není zřejmé, z jakých skutečností žalobce dovozuje opak, neboť v bodech 32 - 38 prvostupňového rozhodnutí žalovaná popsala způsob provedení analýzy četnosti obchodování zákazníku, kdy v bodě 36 jednoznačně uvedla, že s ohledem na rozhodnutí o rozkladu ze dne 25. 1. 2018 zohlednila způsob obhospodařování majetku příslušných zákazníků pouze od 27. 1. 2005 do 30. 6. 2005. A tomu také odpovídá obsah provedené analýzy a výpočty jednotlivých ukazatelů (viz č. l. 1190 a násl. správního spisu).

Jestliže v tomto období žalobce prodával cenné papíry, jež zákazník nakoupil před rozhodným datem, nic to nemění na skutečnosti, že tyto prodeje již mohly být zahrnuty do analýzy a zohledněny při výpočtu hodnot C/E a TR. A není rozhodné, pokud žalobce žádný z obchodů u vyjmenovaných zákazníků nerealizoval již dne 27. 1. 2005, neboť, jak již bylo řečeno, nadměrné obchodování je nutno chápat za určitý kontinuální proces dlouhodobějšího charakteru, pročez žalovaná nepochybila, pokud za počátek protiprávního jednání žalobce označila již den 27. 1. 2005. A uvedená námitka by navíc nic nezměnila na ostatních závěrech žalované o nadměrném obchodování za strany žalobce a porušení § 15 odst. 1 písm. a) a f) zákona o podnikání na kapitálovém trhu.

117. Pokud žalobce namítá, že v posuzovaném období již významně změnil své chování a pokyny k prodeji či nákupu byly dávány přímo zákazníkům, odkazuje soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná pečlivě vysvětlila, že žalobce držel kontrolu nad zákaznickými účty (viz bod 39 – 42 citovaného rozhodnutí). Soud se shoduje se žalovanou, že z uzavřených smluv o obhospodařování cenných papírů a komisionářských smluv (s přihlédnutím k všeobecným obchodním podmínkám) vyplývá, že žalobce měl faktickou kontrolu nad účty zákazníků a obchodováním, které bylo čistě na jeho vůli a úvaze. Ke stejnému závěru ostatně dospěl též Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 Afs 205/2017, v němž v bodě 130 uvedl, že ačkoliv byly se zákazníky uzavírány jak smlouvy o obhospodařování cenných papírů, tak komisionářské smlouvy, fakticky měl stěžovatel kontrolu nad zákaznickovým účtem, neboť komisionářské smlouvy byly uzavírány pouze podpůrně a upravovaly pouze způsob prvotního nabytí cenných papírů pro zákazníka. Na uvedeném závěru nemohou nic změnit ani určité pokyny, jež žalobce v průběhu řízení předložil (viz některé z dokumentů obsažených pod č. l. 227 správního spisu). Jak vysvětlila žalovaná a soud se s ní ztotožňuje, v daném případě se nejednalo o pokyny iniciované přímo zákazníky (ve smyslu závazných pokynů podávaných zákazníky jako komitenty), ale pouze o formu srozumění, resp. souhlasu zákazníků s některými pokyny, resp. obchody vytvářenými a realizovanými účastníkem řízení, a komunikovanými se zákazníky prostřednictvím příslušných osob (viz bod 41 prvostupňového rozhodnutí), čemuž svědčí také způsob vedení deníku obchodníka s cennými papíry. V tomto smyslu soud poukazuje rovněž na závěry rozsudku sp. zn. 9 Af 19/2013: „I pokud by zákazník sám dal pokyn k jednotlivému obchodu, nic by to neměnilo na logickém předpokladu, že chce tímto obchodem dosáhnout zisku. K tomu soud podotýká, podnikání na kapitálovém trhu je oblastí silně regulovanou, přičemž smyslem regulace je mj. zajistit, aby poskytování investičních služeb ze strany obchodníka s cennými papíry co nejlépe odpovídalo zkušenostem a odborným zákazníkům v oblasti investování na kapitálovém trhu. Z tohoto důvodu měl tedy žalobce např. povinnost požadovat od zákazníka přiměřené informace o jeho hospodářské situaci, zkušenostech v oblasti investic do investičních nástrojů a cílech, které mají být požadovanou službou dosaženy

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

[srov. § 15 odst. 1 písm. b) zákona o kapitálovém trhu]. V daném případě přitom zákazníci se žalobcem uzavírali smlouvy o své účasti na kapitálovém trhu právě s ohledem na své minimální zkušenosti s investováním do cenných papírů (blíže srov. odůvodnění tohoto rozsudku ve vztahu k páté žalobní námitce). Z toho je možné dovodit, že ani případné plnění „pokynů“ zákazníků s minimálními zkušenostmi a odbornými znalostmi obchodování na kapitálovém trhu nemohly žalobce zprostit povinnosti jednat v nejlepším zájmu zákazníků.“ Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a nad rámec již uvedeného rovněž připomíná, že žalobce tyto „pokyny“ nepředložil ani u všech posuzovaných zákazníků, nýbrž pouze u některých, takže i proto soud nemohl uvedenou námitku shledat důvodnou.

118. K tvrzení žalobce, že v posuzovaném období uskutečnil pouze jednotky obchodů, soud poukazuje na výše uvedené a opakuje, že z provedené analýzy četnosti obchodování zjevně vyplynulo, že u vyjmenovaných zákazníků významně překročily hodnoty C/E a TR hraniční mez, přičemž právě výsledky provedené analýzy byly stěžejní pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Navíc nelze akceptovat tvrzení žalobce, že by v předmětném období učinil pouze jednotky obchodů, neboť z dostupného deníku obchodníka s cennými papíry vyplývá, že opak. Ani tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.
119. Soud tudíž uzavírá, že žalovaná prokázala spáchání předmětných přestupků, respektive toho, že žalobce porušil pravidla jednání se zákazníky stanovená v § 15 zákona o podnikání na kapitálovém trhu tzv. nadměrným obchodováním. Soud zdůrazňuje, že nadměrné obchodování zasáhlo segment neprofesionálních zákazníků, kteří s podobnou praktikou neměli žádnou zkušenost, nebyli o rizicích nadměrného obchodování řádně poučeni a jednali pouze v důvěru v žalobce jakožto obchodníka s cennými papíry. Žalobce z prováděných obchodů inkasoval poplatky při značných ztrátách na majetku zákazníků. Je zjevné, že uvedené jednání bylo v rozporu s nejlepším zájmem zákazníků, neboť žalovaná prokázala, že finanční prostředky zákazníků směřovaly ve značné míře na uhrazení poplatků za realizovaných obchodů, aniž by bylo portfolio těchto zákazníků relevantně zhodnocováno.

D. K procesu dokazování

120. Žalobce v žalobě opakovaně zpochybňuje vedení dokazování ze strany žalované. Především namítá, že nebyl proveden žádný z jím navrhouvaných důkazů a nebyl vypracován znalecký posudek ani odborné vyjádření.
121. Obdobnou námitku vznesl žalobce již v průběhu správního řízení, přičemž bankovní rada žalované v napadeném rozhodnutí uvedla, že správní orgán I. stupně využil listinné důkazy, které se provádějí tak, že se založí do spisu, což správní orgán I. stupně učinil. Nejvyšší správní soud uvedený způsob dokazování listinami aproboval s tím, že v případě listin, jež zůstávají součástí spisu po celou dobu řízení, by bylo trvání na aplikaci § 53 odst. 6 správního řádu přepjatým formalismem. Není tedy pravdou, že k prokázání skutkového stavu nebyl proveden žádný důkaz. Správní orgán I. stupně též řádně odůvodnil, které žalobcem navrhouvané důkazy a z jakých důvodů není třeba pro zjištění skutkového stavu provést.
122. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

123. Podle § 56 správního řádu závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce.
124. Soud především odkazuje na závěry dřívějších rozsudků vydaných ve věci žalobce, v nichž nebyly shledány žádné vady v procesu dokazování a nebylo konstatováno, že by žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav věci.
125. Nejvyšší správní soud se v rozsudku sp. zn. 1 Afs 205/2017 ztotožnil s bankovní radou žalované, která považovala dříve provedený výslech svědků za nadbytečný, neboť skutkový stav byl dostatečně prokázán listinnými důkazy a jinými podklady a porušení povinností obchodníka s cennými papíry je posuzováno na základě objektivních skutečností. Nejvyšší správní soud u správního deliktu tzv. nadměrného obchodování považoval za zásadní, že zástupci žalobce měli kontrolu nad účty zákazníků. Uvedené přitom bylo prokázáno i v nyní vedeném řízení, protože soud neshledal žádný důvod, pro který by bylo na místě opustit předchozí, soudy potvrzené závěry o nadbytečnosti provedení výslechu svědků, tj. zákazníků žalobce.
126. Výsledky žalobcových zákazníků nemohly získat na relevanci zkrácením posuzovaného období, neboť i pro toto období byly veškeré relevantní informace zjistitelné ze shromážděných listinných důkazů (a stejné platí též pro údajný změněný způsob obchodování – přechod z obhospodařovatelského na komisionářský vztah). Ani údajná nižší frekvence obchodování nemohla být prokázána svědeckými výpověďmi, neboť frekvence obchodování byla bezesporu zjistitelná z deníku obchodníka s cennými papíry a ze shromážděných informací o účtech jednotlivých zákazníků. Soud pak neshledal důvod, pro který by mohly výsledky svědků objasnit,
- zda-li žalobce spáchal pokračující přestupek či nikoli, protože i pro posouzení této otázky byly klíčové shromážděné listinné důkazy.
127. K možnému prokázání skutečnosti, že žalobce postupoval na výslovný pokyn zákazníků, soud odkazuje na výše vyřčené, přičemž jednoznačný závěr žalované o kontrole žalobce nad zákaznickými účty nemohl být překonán výsledky jednotlivých zákazníků. Navíc soud zdůrazňuje, že tito zákazníci by stěží mohli podat relevantní údaje o způsobu obchodování v prvé půli roku 2005 při výslechu v roce 2019. Pokud žalobce uvádí, že jeho zákazníci měli být vyslechnuti, aby bylo prokázáno, že s nimi jednal s odbornou péčí, připomíná soud, že vlastní zájmy zákazníků a jejich vůle je pro posouzení předmětného jednání irelevantní. Porušení povinností obchodníka s cennými papíry je posuzováno na základě objektivních skutečností, nikoliv dle subjektivního přesvědčení zákazníků.
128. Ze stejných důvodů nebylo nutné provést ani výslech paní B. (zaměstnankyně žalobce), která měla dle mínění žalobce patrně objasnit některé okolnosti jeho obchodování. Její výslech nemohl vnést nové skutečnosti, neboť ty byly spolehlivě prokázány písemnými podklady založenými ve spisovém materiálu. Navíc i zde je nepravděpodobné, že by si paní B. s odstupem několika let detailně pamatovala okolnosti provádění jednotlivých obchodů (viz shodně již rozsudek sp. zn. 9 Af 19/2013).
129. Pokud žalobce namítá, že žalovaná dříve výsledky svědků provedla, avšak ty byly následně označeny soudy za nezákonně provedené, tak tato skutečnost nemůže nic měnit na zákonnosti provedení dokazování v nynějším případě. Jestliže výsledky svědků nebyly nikterak relevantní pro posouzení protiprávního jednání žalobce, na rozdíl od listinných

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

důkazů, tak ani případné pochybení v procesu jejich původního pořízení nemohly způsobit takovou vadu řízení, pro kterou by bylo na místě zrušit žalobou napadené rozhodnutí. A navíc v nyní napadeném rozhodnutí žalovaná z těchto dříve provedených výsledků ve svých závěrech nikterak nevycházela.

130. K nevypracování znaleckého posudku soud připomíná závěry judikatury, dle níž ne vždy vyvstává potřeba, aby správní orgán k posouzení odborných otázek ustanovil znalce (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7 As 69/2014-50). Znalce je podle § 56 správního řádu třeba ustanovit v případě, že rozhodnutí správního orgánu závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a současně nelze takové odborné posouzení skutečností opatřit od jiného správního orgánu. Znalecký posudek své využití nalezne zejména tehdy, nespadá-li otázka, která má být znaleckým posudkem zodpovězena, do věcného rozsahu působnosti správního orgánu (srov. rozsudek ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 40/2008 - 170). Naopak znalec se nepřibírá, pokud správní orgán sám potřebnými odbornými znalostmi disponuje (srov. rozsudek ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009 - 113).
131. V nyní posuzovaném případě soud neshledal, že by byly splněny zákonné podmínky pro přibrání znalce. Žalovaná zjevně disponuje dostatečnými odbornými znalostmi, které jsou potřebné pro vypracování analýzy četnosti obchodování zákazníků, protože jí nic nebránilo, aby na základě těchto odborných znalostí a zkušeností předmětnou analýzu vypracovala. Zadání znaleckého posudku na vypracování téže analýzy by bylo zjevně nadbytečným úkonem, neboť žalovaná v průběhu řízení i v napadeném rozhodnutí osvětlila, jak při vypracování analýzy postupovala a z jakých údajů vyšla, neboli uvedla, jakými odbornými úvahami se při hodnocení odborné otázky řídila. Žalobce si tedy sám mohl zkontrolovat správnost údajů a výsledných hodnot. Za této situace tedy žalovaná nepochybila, pokud vyšla z jí vypracované analýzy, aniž by tuto podrobila kontrole v rámci znaleckého zkoumání.
132. Na základě výše uvedeného soud shrnuje, že v daném případě byly spolehlivým podkladem pro zjištění skutkového stavu listinné důkazy. Výsledky svědků nemohly zjištění skutkového stavu vyvrátit ani k nim rozhodným způsobem přispět a provedení znaleckého posudku nebylo na místě, neboť žalovaná disponuje dostatečným odborným aparátem pro vypracování analýzy ukazatelů C/E a TR. Neobstojí tudíž ani tvrzení žalobce, že se žalovaná nesnažila zjistit okolnosti, které by svědčily ve prospěch žalobce.

E. Použití stanoviska Komise pro cenné papíry č. 1/2006

133. Soud nemůže souhlasit se žalobcem ani v tom, že by byl postihnut za jednání, které bylo definováno až následným interním výkladem správních orgánů, resp. až stanoviskem Komise ze dne 8. 2. 2006, č. 1/2006.
134. K tomuto stanovisku Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2016, č. j. 4 As 29/2016 - 47, uvedl, že ačkoliv toto stanovisko Komise pro cenné papíry určitým způsobem definuje znaky tzv. churningu (nadměrného obchodování) jakožto deliktního jednání, nejedná se o závazný podklad, který by neměnným způsobem určoval, jaké jednání je trestné. Citované stanovisko Komise pouze sděluje veřejnosti obsah neurčitých právních pojmů, který mohou očekávat při jeho aplikaci v rozhodovací praxi správních orgánů.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

135. Žalobce tedy nemůže oprávněně namítat, že do vydání návrhu stanoviska k problematice nadměrného obchodování nebyla stanovena ucelená písemná pravidla, resp. že použití metod uvedených ve stanovisku Komise představovalo „nepřípustnou retroaktivitu“. Jak již bylo uvedeno výše, zákaz tzv. nadměrného obchodování bylo možné dovodit již ze znění zákona o kapitálovém trhu (byť bylo toto jednání definováno neurčitými právními pojmy). Soud zároveň podotýká, že způsob vymezení nadměrného obchodování ve stanovisku Komise je pro posouzení protiprávnosti jednání žalobce sám o sobě nerozhodný, zásadní jsou konkrétní okolnosti případu.
136. A ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku sp. zn. 1 Afs 205/2017, v němž konstatoval: *„nelze se ztotožnit s námitkou stěžovatele, že pokud žalovaná došla ke stejnému závěru, který prezentuje výše uvedený rozsudek, vytvořila tak nový správní delikt, který není uveden v zákoně a je dán pouze interním předpisem ČNB (myšleno Stanovisko Komise ze dne 8. 2. 2006 k tzv. churningu - pozn. NSS). Tento interní předpis lze naopak z hlediska zásady legitimního očekávání hodnotit pozitivně, neboť správní orgán dává najevo, jakým způsobem neurčité právní pojmy obsažené v právní normě bude vykládat. Protiprávnost jednání spočívajícího v nadměrném obchodování lze však dovodit již ze znění zákona o podnikání na kapitálovém trhu, při interpretaci výše uvedených neurčitých právních pojmů, nikoliv až ze Stanoviska Komise. To je samo o sobě pro posouzení protiprávnosti jednání stěžovatele nerozhodné.“*
137. Tyto závěry jsou plně platné i pro nynější přezkoumávání protiprávního jednání žalobce, a proto soud neshledal žádný důvod, pro který by se od nich měl odchýlit. Na situaci dle soudu nic nemění, pokud v nyní napadeném rozhodnutí byli uvedeni konkrétní zákazníci, vůči kterým se žalobce měl dopustit nadměrného obchodování, či byl dle jeho tvrzení změněn způsob a proces obchodování. Soud opět opakuje, že přítomnost nadměrného obchodování byla u vyjmenovaných zákazníků žalovanou jednoznačně prokázána, a byly tak naplněny parametry správního deliktu (přestupku) dle zákona o podnikání na kapitálovém trhu. Tvrzená retroaktivita citovaného stanoviska tedy nemohla, s ohledem na výše uvedené, nastat ani v případě nového vymezení skutku.
138. Nedůvodnou se pak jeví námitka žalobce, že regulátor dříve vyloučil existenci tzv. churningu pro období cca od dubna do listopadu 2003. Toto období nebylo předmětem posuzování v nyní projednávaném případě, a proto předchozí závěry žalované či Komise vztahující k roku 2003 nemohou být relevantní ve vztahu k posouzení protiprávního jednání žalobce v roce 2005. Proto ani nebylo nezbytné, aby žalovaná dřívější analýzy provedla jako důkaz v nyní hodnoceném řízení.

F. Porušení zásady ne bis in idem

139. Žalobce opakovaně namítá, že napadená rozhodnutí porušují zákaz dvojího trestání.
140. Žalovaná k této námitce v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedla, že kvůli případné kolizi skutků upravila výrok rozhodnutí tak, aby byl vyloučen (možný) dvojí postih za totožná, resp. podobná jednání (viz bod 150). Bankovní rada žalované pak konstatovala, že správní orgán I. stupně respektoval její pokyn a pokyn Nejvyššího správního soudu, aby bylo jasně rozlišeno jednání postihované rozhodnutím Komise pro cenné papíry ze dne 26. 1. 2005, přičemž rozhodným datem bylo právě datum vydání uvedeného rozhodnutí. V tomto ohledu tedy nemohlo dojít k dvojímu postihu totožného jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

141. Soud nejprve připomíná, že vyloučení dvojího postihu bylo mimo jiné důvodem pro zrušení předchozích rozhodnutí žalované.
142. V rozsudku sp. zn. 5 Ca 222/2007 shledal městský soud rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2007 vadným mj. proto, že citovaným rozhodnutím nebylo jednoznačně vymezeno jednání uvedené pod body iii., iv. a v. výroku rozhodnutí tak, aby nebylo zaměnitelné s jiným. Za jednání podobnému tomu, které bylo uvedeno pod bodem i. výroku rozhodnutí, pak již byla žalobci uložena pokuta rozhodnutím Komise ze dne 26. 1. 2005; rozhodnutí ze dne 10. 5. 2007 mělo být při neurčitosti předchozího rozhodnutí Komise formulováno tak, aby zamezilo možnosti dvojího postihu. Stejně tak jednání uvedené v bodu vii. výroku rozhodnutí žalované bylo postiženo oběma rozhodnutími.
143. Obdobně nedostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ze dne 10. 10. 2012 vedlo kasační soud k jeho zrušení rozsudkem sp. zn. 2 Afs 205/2017. I zde Nejvyšší správní soud poukázal na nezbytnost náležitého vymezení skutku. Dále zdůraznil, že v rozhodnutí Komise ze dne 26. 1. 2005 jsou některé skutky vymezeny časově neurčitě, takže je nutné za rozhodné předělové datum považovat až den vydání rozhodnutí Komise tak, aby byl vyloučen možný dvojí postih žalobce za jednání, pro které byl již sankcionován rozhodnutím Komise ze dne 26. 1. 2005.
144. Uvedených závěrů soudů si byla dle soudu žalovaná při třetím projednání věci vědoma a svým rozhodnutím je akceptovala. Tomu také plně odpovídá obsah rozhodnutí bankovní rady ze dne 25. 1. 2018, jímž zrušila druhé rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2012, a v němž zavázala správní orgán I. stupně v dalším postupu.
145. Správní orgán I. stupně předně striktně časově vymezil dobu spáchání předmětných přestupků datem 27. 1. 2005 tak, aby se nemohlo překrývat časové období spáchání skutků postihovaných nyní napadeným rozhodnutím a rozhodnutím Komise ze dne 26. 1. 2005. Takto plně respektoval i předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 38/2011 - 153, v němž uvedl: „*předělem rozhodným pro posouzení opakovanosti postihu jsou vydaná rozhodnutí. Předmětem soudního přezkumu skutečně nebylo rozhodnutí Komise z 26. 1. 2005, ovšem pokud postihovalo část pokračujícího jednání, je třeba toto rozhodnutí považovat za podstatné pro stanovení ukončení jednoho skutku a počátku dalšího. Znamená to, že stěžovatelka nebyla oprávněna do skutku, který postihovala svým rozhodnutím, zahrnout část jednání, které předcházelo rozhodnutí Komise.*“ Jakkoli tedy platí, že jednání postihované rozhodnutím Komise ze dne 26. 1. 2005 je vymezeno ve své podstatě téměř totožně, tím, že v nyní napadeném rozhodnutí žalovaná postihla jednání žalobce uskutečněné až po dni vydání předmětného rozhodnutí a takto jej také vymezila, zjevně zabránila tomu, aby byl žalobce postižen dvakrát za tentýž skutek. Je totiž zjevné, že rozhodnutí Komise ze dne 26. 1. 2005 mohlo postihovat protiprávní jednání žalobce uskutečněné nejpozději v den vydání tohoto rozhodnutí, přičemž s ohledem na absenci časového vymezení skutku v tomto rozhodnutí Komise nebylo možno než dospět k závěru, že právě až den vydání tohoto rozhodnutí je posledním dnem protiprávního jednání žalobce. Jestliže však žalobce i po tomto datu pokračoval v protiprávním jednání, nic nebránilo žalované jej i za toto následné jednání postihnout. Jestliže přitom striktně hodnotila jednání žalobce až počínaje dnem 27. 1. 2005, postupovala v souladu se zákonem a neporušila zásadu ne bis in idem. Na jednání po tomto datu zjevně nemohlo dopadat

rozhodnutí Komise ze dne 26. 1. 2005, pročez je nerozhodné, zdali v tomto rozhodnutí Komise dostatečně určité specifikovala protiprávní jednání žalobce.

146. K tvrzení žalobce, že porušení zásady ne bis in idem spočívá rovněž ve skutečnosti, že žalovaná do hodnoty ukazatelů C/E a TR započítala i obchody uskutečněné před 27. 1. 2005 a promítla jej v tzv. „roční bázi“, soud odkazuje na výše uvedené, kde toto tvrzení shledal nepravdivým. Žalovaná striktně hodnotila obchodování žalobce s cennými papíry uskutečněnými po 27. 1. 2005 (a to včetně účtovaných poplatků), přičemž analýza ukazatelů odpovídá pravidlům pro analýzu četnosti obchodování zákazníků a nelze v ní seznat porušení zákazu dvojího přičítání.
147. Soud tedy uzavírá, že v nyní napadených rozhodnutích byl skutek žalobce jednoznačně vymezen tak, aby nedopadal na časové období, o němž bylo rozhodováno Komisí. Žalované však nic nebránilo, aby skutek časově ohraničila vydáním předchozího rozhodnutí, jímž byl žalobce postižen za obdobný správní delikt. Takto žalovaná považovala předchozí rozhodnutí Komise za mezník, který přetrhl pokračování v přestupku a z hlediska totožnosti skutku se již nejednalo o skutek stejný, ale o skutek nový. A proto bylo možno žalobce za tento skutek opětovně postihnout. Námitka žalobce, že byl znovu postižen za skutky, pro které byl již potrestán rozhodnutím Komise ze dne 26. 1. 2005, tedy neobstojí.

G. Naplnění znaků pokračujícího přestupku

148. Žalobce v žalobě také opakovaně zpochybňuje, že svým jednáním naplnil znaky pokračujícího přestupku.
149. Podle § 7 zákona o odpovědnosti za přestupky se pokračováním v přestupku rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.
150. Žalovaná v prvoinstančním rozhodnutí uvedla (viz bod 64), že ze zjištěného skutkového stavu, jakož i souvisejících okolností, je zcela zřejmý systémový, resp. pokračující charakter jednání žalobce. Pokračující charakter jednání žalobce byl u jednotlivých zákazníků naplněn jak totožným, resp. podobným způsobem provedení (tedy frekventovaným způsobem obchodováním), tak z toho vyplývající stejnou skutkovou podstatou takového jednání. Taktéž objektivní souvislost jednání (nadměrného obchodování) žalobce je zřejmá, a to jak časová, když žalobce se tohoto jednání dopouštěl v rámci příslušného období soustavně u vícero zákazníků (k tomu srov. počet minimálně zjištěných případů), tak věcná, kdy předmětem jeho útoků byly v tomto případě osoby, jejichž majetek žalobce obhospodařoval a spravoval. Jednání žalobce spojuje konečně i společný záměr (souvislost subjektivní), kterým byl zájem účastníka řízení inkasovat (v návaznosti na kontrolu účtů a obchodování zákazníků) poplatky za provádění obchodů bez ohledu na zájmy příslušných zákazníků týkající se řádné správy jejich majetku.
151. Z uvedeného předně vyplývá, že žalovaná se v napadených rozhodnutích neopomněla zabývat charakterem jednání žalobce z hlediska naplnění podmínek pokračujícího přestupku, tj. způsobu jeho provedení, blízkou časovou souvislostí a souvislostí v předmětu útoku. K podmínce blízké časové souvislosti žalovaná výslovně uvedla, že žalobce se stíhaného jednání dopouštěl v rámci příslušného období soustavně. Jakkoli splnění této podmínky žalovaná blíže nerozváděla, uvedené konstatování dle soudu vyvrací

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

tvrzení žalobce, že blízká časová souvislost nebyla správními orgány vůbec zkoumána. A stejně platí též ve vztahu k posouzení, zda dílčí jednání žalobce byly spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení (viz například poukaz žalované na frekventovaný způsob obchodování u jeho zákazníků). Soud tedy neshledal, že by v tomto smyslu byla napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná.

152. K naplnění podmínek pokračujícího přestupky dle § 7 zákona o odpovědnosti za přestupky soud uvádí následující.
153. V rozsudku sp. zn. 9 Af 19/2013 Městský soud ve vztahu k deliktu tzv. nadměrného obchodování dospěl k závěru, že se jedná o správní delikt trvající. Jestliže však správní orgány považovaly tzv. nadměrné obchodování za správní delikt pokračující, nemělo to vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (především z hlediska posouzení běhu promlčecí doby).
154. V následném kasačním rozhodnutí však Nejvyšší správní soud uvedený závěr korigoval, kdy uvedl, že se nelze ztotožnit městským soudem, který výrok týkající se nadměrného obchodování shledal dostatečně určitým s poukazem na to, že se jedná o trvající delikt. Protiprávní jednání spočívající v nadměrném obchodování považovala žalovaná od počátku za pokračující správní delikt. Tuto kvalifikaci aproboval i kasační soud v rámci rozhodnutí o kasační stížnosti žalované proti zrušujícímu rozsudku městského soudu (rozsudek sp. zn. 2 Afs 38/2011). V takovém případě nebyl tedy městský soud v novém řízení oprávněn odchýlit se od závazného právního názoru vyjádřeného Nejvyšším správním soudem v předchozím řízení a posuzovat charakter jednání odchylně (viz bod 105).
155. S ohledem na výše uvedené a předchozí závěry kasačního soudu tedy městský soud považuje za nezbytné překonat závěry vyřčené v rozsudku sp. zn. 9 Af 19/2013 a v nyní posuzovaném řízení se ztotožňuje se žalovanou, že protiprávní jednání žalobce naplňuje znaky pokračujícího přestupku. Na tomto chápání jednání žalobce nemůže nic změnit konkretizované časové vymezení skutku žalobce žalovanou, respektive jeho zkrácení oproti předchozím rozhodnutím, neboť charakter jednání žalobce zůstal ve své podstatě zachován.
156. K žalobcem zpochybňované blízké časové souvislosti mezi dílčími útoky soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2014, č. j. 4 Ads 123/2013 – 23, dle něhož *„neexistuje nějaká obecně daná doba (např. šesti měsíců) při jejímž překročení by bylo možné jasně určit, že se již nejedná o pokračování v deliktu. Naopak je vždy nutno vyjít z okolností konkrétního případu a posoudit, zda přestávka mezi jednotlivými útoky již blízkou časovou souvislost vylučuje.“* Aby tedy bylo možno považovat jednání žalobce za pokračující přestupek, nebylo nezbytné, aby jím prováděné obchodování probíhalo dennodenně, respektive nebylo překážkou, pokud mezi jednotlivými dílčími útoky (tj. realizovanými obchody) byla určitá časová prodleva. O časovou souvislost jednání by nešlo pouze tehdy, kdy by jednotlivá jednání představovala uzavřené úseky, vnitřně nespojené z hlediska přestupkové kvalifikace jednotným (společným) záměrem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 8 As 66/2011 – 74). K takové situaci však v případě žalobce nedošlo, neboť žalovaná jednoznačně prokázala, že jednání žalobce mělo kontinuálnější charakter a směřovalo k témuž cíli (inkasování nadměrných poplatků za obchodování). Nejednalo se tedy o izolované útoky, nýbrž jednotlivé dílčí útoky jednotného záměru, který byl v rozporu se zákonem o podnikání na kapitálovém trhu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Tento závěr vyplývá z přehledu realizovaných obchodů žalobce vyplývajících z deníku obchodníka s cennými papíry, z předložených účtů jednotlivých zákazníků a je v souladu také s dalšími skutkovými závěry žalované. Všechny tyto skutečnosti svědčí závěru, že jednotlivé útoky žalobce se jeví jako postupné realizování jediného záměru.

157. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že jednotlivé útoky nebyly spojeny podobným způsobem provedení. Stejnost nebo podobnost je zapotřebí posuzovat ve spojení s jednotným záměrem, který byl u žalobce zjevně dán (viz předchozí bod). Nadto soud nemůže akceptovat, že by jednotlivé útoky byly z hlediska způsobu provedení odlišné, neboť vždy jednání žalobce spočívalo v realizaci obchodů na trzích s cennými papíry, byť mu muselo být zřejmé, že jejich uskutečněním může naplnit znaky nadměrného obchodování. Způsob provedení tedy byl ve všech útocích z hlediska své podstaty naprosto totožný.
158. Soud tudíž uzavírá, že veškeré dílčí útoky žalobce naplnily podmínky pokračujícího přestupku, neboť byly vedeny jednotným záměrem, naplnily skutkovou podstatu stejného přestupku, byly spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a byly spojeny blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Nebylo tedy na místě, aby žalovaná posuzovala každý

spáchaný skutek zvlášť, neboť pokračování v přestupku tvoří jeden skutek a tudíž i jeden přestupek. A navíc v případě tzv. nadměrného obchodování je příznačné, že jeho pachatel bude postižen za chování trvající po další časový úsek a nikoli za každý jeden dílčí skutek. Uvedenou námitku tedy soud neshledal důvodnou.

H. Přiměřenost sankce

159. Žalobce konečně zpochybňuje výši jemu uložené pokuty.
160. Podle § 157 odst. 2 písm. c) zákona o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění účinném do 7. 3. 2006, se za správní delikty podle odstavce 1 písm. i) až p) uloží pokuta do 20 000 000 Kč.
161. Výši uložené pokuty se žalovaná v prvoinstančním rozhodnutí podrobně věnovala v bodu 196 – 211, kdy uzavřela, že pokuta ve výši 500 000 Kč odpovídá jak závažnosti protiprávního jednání žalobce (s ohledem na typovou i konkrétní závažnost správních deliktů je tuto pokutu naopak nutno považovat za zcela minimální, když při nezohlednění dalších skutečností by bylo na místě uložit pokutu u horní hranice zákonného pásma), tak poměrům účastníka řízení, když tuto s ohledem na výše uvedené nelze hodnotit jako zjevně nepřiměřenou záměrům, resp. majetkovým poměrům účastníka řízení.
162. Bankovní rada žalované pak uvedla, že byť se žalobce dopustil mimořádně závažného a opakovaného protiprávního jednání, které je možné, ale i nezbytné trestat nejprísnějšími sankcemi, tak uložená sankce je při dolní hranici zákonem stanovené sazby. Výše pokuty odráží nejenom hospodářskou situaci žalobce, ale i skutečnost, že dlouhodobě nemohl vykonávat činnost obchodníka s cennými papíry, jakož i ostatní podstatné skutečnosti. Bankovní rada vzala též v úvahu, že od spáchání některých skutků již uplynulo téměř 15 let, což je doba, která do jisté míry oslabuje zejména preventivní účinek uložené pokuty, tím spíše, že žalobce již není poskytovatelem investičních služeb. Výši uložené pokuty tak považovala bankovní rada za minimální ve vztahu k závažnosti protiprávního jednání, kdy ani doba, která od protiprávního jednání uplynula, nemůže být důvodem pro její další snížení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

163. Soud předně připomíná, že ukládání pokut za přestupky se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je přitom významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgány musí řídit pravidly pro ukládání sankcí stanovených zákonem. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu. (srov. rozsudek ze dne č. j. 3 As 32/2007 – 48). Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze tudíž jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.
164. Vstříc uvedeným zásadám platících pro soudní přezkum výše uložené sankce a po zhodnocení nyní napadených rozhodnutí a okolností případu soud shledal, že správní orgány nevybočily z mezí, která jsou stanovena pro jejich správní úvahu při konkrétní výměře sankce, a není na místě jeho derogační zásah. Žalovaná se v prvoinstančním rozhodnutí náležitě vypořádala s jednotlivými hledisky, která jsou významná pro stanovení výše pokuty, a srozumitelným, určitým a logickým způsobem podrobně pospala úvahy, jimiž byla vedena při její výměře. A takto se pečlivě věnovala všem zákonným podmínkám pro uložení sankce za spáchání přestupku dle § 192 odst. 2 zákona o podnikání na kapitálových trzích, ve znění účinném do 21. 7. 2014, jakož i polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. Soud se s jejími závěry ztotožňuje, a proto neshledal shora uvedené důvody, pro které by musel zasáhnout do diskreční pravomoci správního orgánu při ukládání pokut za spáchání přestupků.
165. K samotné výši uložené pokuty lze konstatovat, že žalobci mohla být uložena pokuta až ve výši 20 000 000 Kč. Pokuta uložená žalobci ve výši 500 000 Kč tak představuje pouhých 2,5 % zákonného maxima. Dle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 – 62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS, se o zjevně nepřiměřenou výši sankce nejedná v případě, kdy byla pokuta uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí (v citovaném rozsudku se jednalo o sankci ve výši 4 % horní hranice). V nyní posuzovaném případě tedy lze konstatovat, že správní orgány při užití správního uvážení v rozhodování o sankci z mezí vytyčených zákonem nijak nevybočily ani správní uvážení nezneužily.
166. K ještě razantnějšímu snížení uložené pokuty nemohlo vést zúžení vymezení některých skutků v posledním řízení, neboť se významně nedotklo podstaty spáchaného jednání a jeho závažnosti. Navíc nelze pominout, že správní orgány při úvaze o výši pokuty správně vycházely z absorpční zásady, přičemž za nejzávažnější spáchaný správní delikt považovaly delikt tzv. nadměrného obchodování při obhospodařování majetku zákazníků.
167. Soud nemůže přisvědčit tvrzení žalobce, že žalovaná opomněla zvážit malou závažnost vytýkaných skutků. Naopak povaze spáchaných přestupků se žalovaná věnovala, oproti žalobci je však nepovažovala za málo závažné, nýbrž výslovně uvedla, že v případě jednání žalobce se nejednalo o porušování povinností s nepodstatnou či malou mírou závažnosti (viz bod 198 prvoinstančního rozhodnutí). Zohlednila přitom, že jednání žalobce vedlo k významným ztrátám na majetku zákazníků, že žalobce jednal soustavně, opakovaně a systémově nebo že se žalobce dopustil vícero přestupků. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje. Žalobcem zvolený způsob obchodování, tj. generovat poplatky za realizaci

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

obchodů a dosahovat tak co možná nejvyšších výnosů na úkor majetku zákazníků, patří mezi nejzávažnější škodlivá jednání, která může obchodník s cennými papíry při obchodování na kapitálových trzích spáchat. Žalobce se tohoto jednání dopustil opakovaně, resp. poté, co již byl rozhodnutím Komise ze dne 26. 1. 2005 za obdobné jednání sankcionován. A navíc se jej dopustil v souběhu s dalšími přestupky. S ohledem na tyto okolnosti nelze žalobci v žádném případě přisvědčit, že by jeho jednání bylo „málo závažné“.

168. Jestliže žalobce poukazuje na svoji hospodářskou a ekonomickou situaci, připomíná soud, že správní orgán ukládající pokutu je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133).
169. Správní orgány se však majetkovým poměrům žalobce věnovaly (viz bod 210 prvostupňového rozhodnutí), přičemž dospěly k závěru, že výše uložené pokuty není zjevně nepřiměřená majetkovým poměrům žalobce. A soud neshledal jejich závěry neakceptovatelnými, neboť odpovídají zjištěným údajům o majetkových poměrech žalobce, tj. jeho hospodaření, základnímu kapitálu a také skutečnosti, že mu byla v květnu 2018 vrácena pokuta ve výši 1 milionu Kč uložená v předchozím rozhodnutí. S ohledem na poměr výše uložené pokuty k dosaženým hospodářským ztrátám žalobce (tyto ztráty přitom nevedly k likvidaci žalobce) nelze tvrdit, že by uložená pokuta mohla mít pro žalobce likvidační charakter, resp. že je třeba případ žalobce považovat za výjimečný případ ve smyslu citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu. Navíc žalobce v žalobě netvrdil konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplýval namítaný likvidační charakter pokuty. A dále je nutné připomenout, že odkaz na tvrzenou likvidační výši pokuty nemůže omlouvat a tolerovat deliktní jednání. Smyslem posuzování ekonomické situace delikventa je to, aby uložený trest neznamenal fakticky jeho likvidaci. Toto posuzování však rozhodně neznamená, že jakýkoliv nepříznivý ekonomický následek do majetkové sféry delikventa znamená, že pokutu nelze uložit. Pokuta je trestem a jedním z jejích aspektů je mj. ekonomicky znevýhodnit ty subjekty, které porušují právní povinnosti, a zamezit tak získání konkurenční výhody na úkor ostatních subjektů působících na totožném trhu.
170. Ohledně délky řízení soud odkazuje na odůvodnění výše sankce v napadených rozhodnutích, v nichž správní orgány zdůraznily (bankovní rada žalované i prvostupňový orgán v např. bodě 131 svého rozhodnutí), že právě i délka správního řízení a doba, která uběhla od spáchání protiprávního jednání, byly důvodem k uložení sankce při dolní hranici zákonné sazby, byť žalobce spáchal typově závažný přestupek. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a dodává, že ani délka správního řízení nemohla vést správní orgán k upuštění od uložení jakékoli sankce, neboť protiprávní jednání žalobce nebylo bagatelní.
171. Pokud se konečně žalobce dovolává skutečnosti, že byl nucen vykonat trest pozastavení všech činností pod dobu delší jak pět let, odkazuje soud na závěry rozsudku sp. zn. 1 Afs 205/2017, v němž kasační soud konstatoval, že odnětí povolení k činnosti nebylo v daném případě uloženo, neboť stěžovatel na základě vlastního rozhodnutí změnil předmět podnikání, pročez obdobnou námitku neshledal důvodnou (viz bod 141). A soud se s tímto hodnocením plně ztotožňuje. Jestliže žalobce ukončil činnost obchodníka s cennými

papíry na základě vlastního rozhodnutí, nemůže být důvodná námitka, že jej prvotní rozhodnutí o odebrání licence významně hospodářsky poškodilo.

172. Ze všech shora uvedených důvodů soud nevyhověl ani návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu, neboť o upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž v daném případě nedošlo. Navíc soud připomíná, že Nejvyšší správní soud již dříve konstatoval, že smyslem a účelem soudní moderační není hledání „ideální“ výše sankce místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se v zákonném rozmezí, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). A takto nelze pokutu uloženou žalobci hodnotit.

VI. Závěr

173. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
174. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Praha 30. září 2020

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.